

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

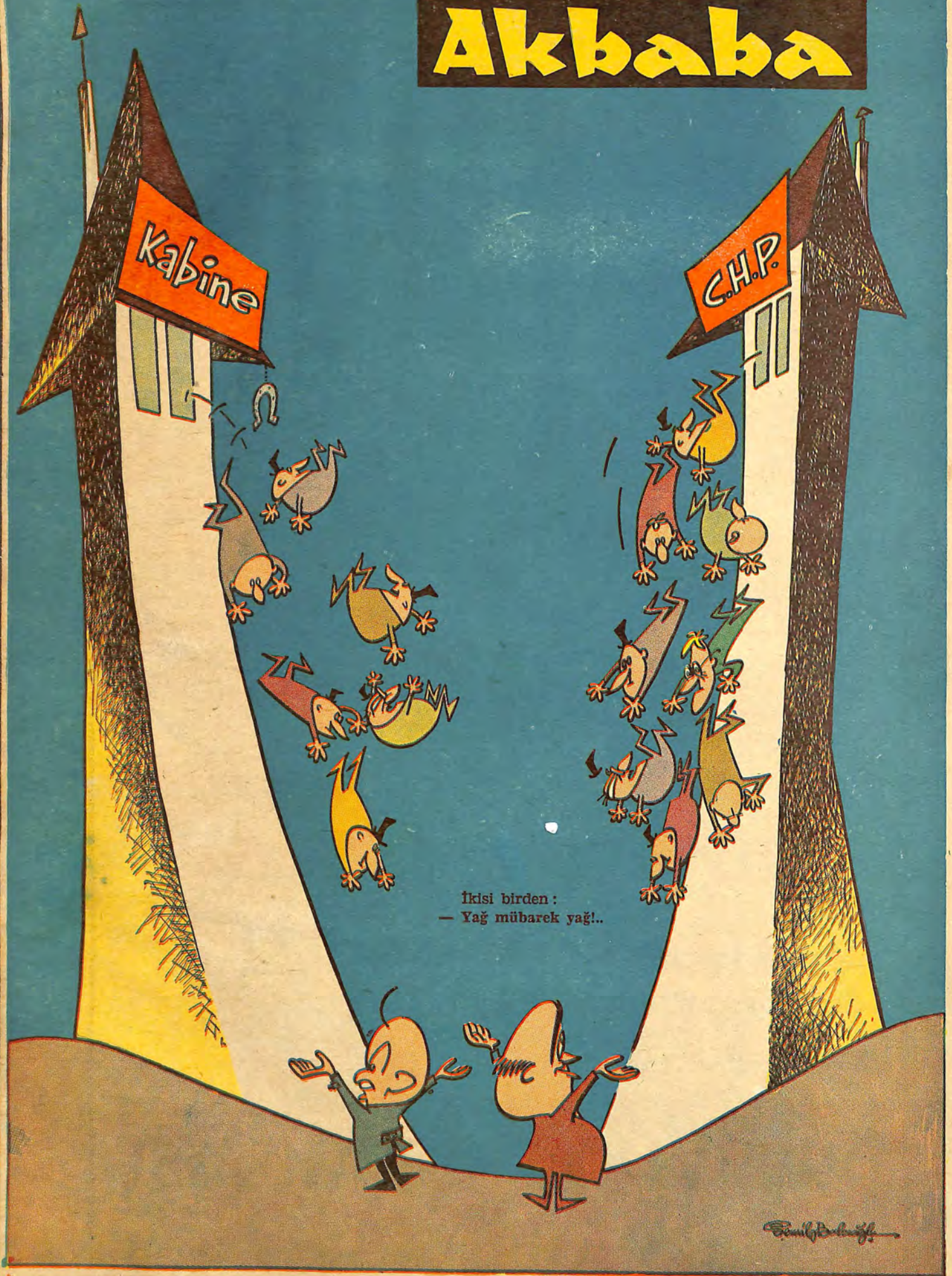
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbaba

Bu yılın 7,5 MİLYON liralık İkramiye plânının Birinci Çekilişinde :

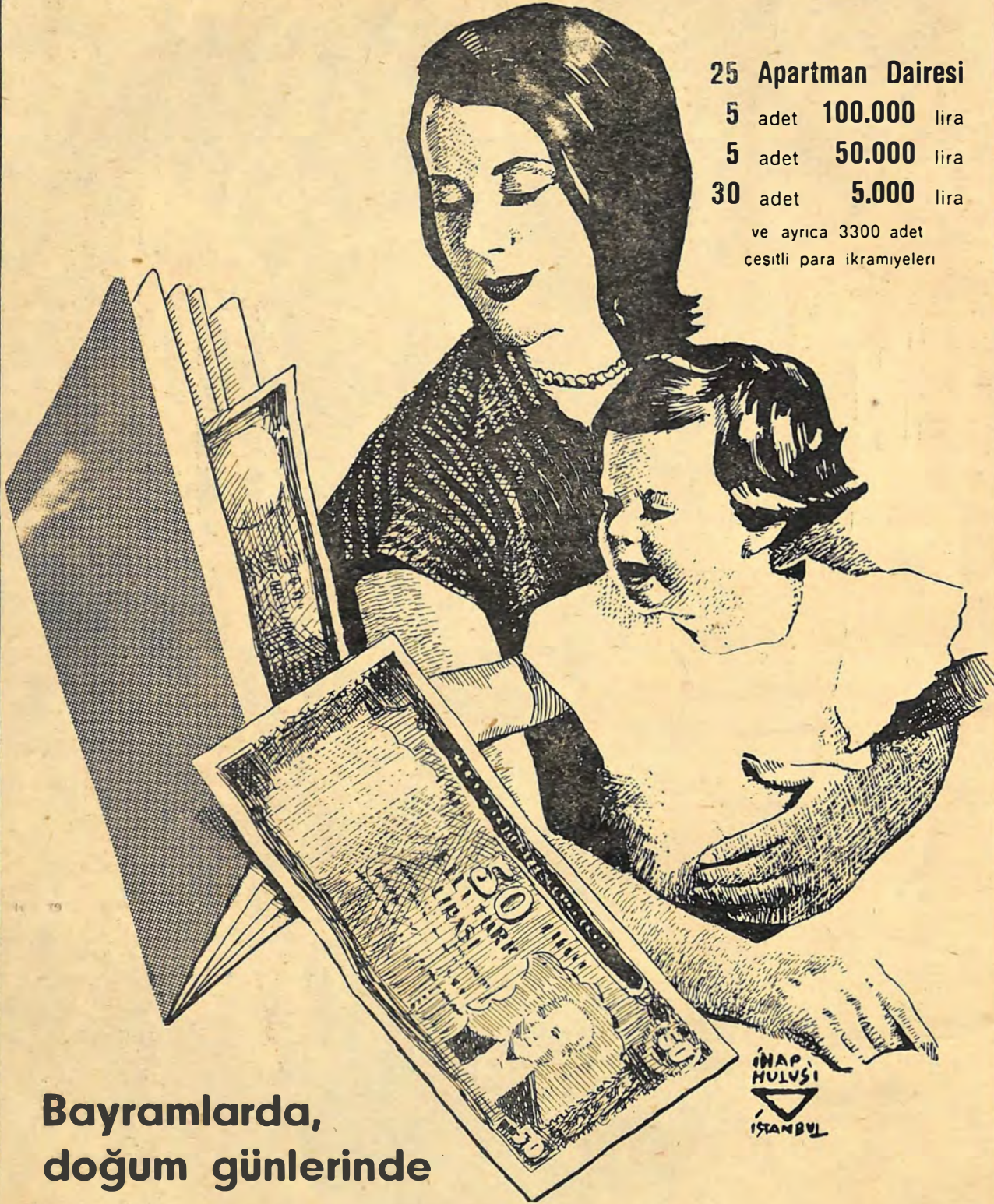
25 Apartman Dairesi

5 adet **100.000** lira

5 adet **50.000** lira

30 adet **5.000** lira

ve ayrıca 3300 adet
çeşitli para ikramiyeleri

**Bayramlarda,
doğum günlerinde**

Çocuklarınıza en güzel ve faydalı hediye

Yapı ve Kredi Bankası'nın İkramiyeli Aile Cüzdanıdır

YAPI ve KREDİ BANKASI

Daima en iyi hizmet

M 698

AKBABA

Yıl: 45 Cilt: 12 Sayı: 16 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 12 Nisan 1967

Gümrüklerde Striptiz!

TURİZM yılı 1 Nisanda büyük törenlerle açıldı... Eh, artık biraz dikkat edersek memleketimize sade bitli Beatnik'ler, mini etekli pembe beyaz kızlar değil, omuzlarından fotoğraf, sinema makineleri sarkan kalantör turistler de gelecek, savatlı çubuk, nargile, kebab şişi, allı pullu terlikler alacaklar, döviz bırakacaklar, döviz!...

Amma gelin görün ki, tam bu esnada bir rıhtım resmi kanunu çıkmış, bir maddesiyle, deniz yolundan gelen yolcuları soymaya başlamıştır. Hem de nasıl soy-ma? Armut gibi soyma değil, elma gibi soyma değil, striptiz yaparcasına soyma!

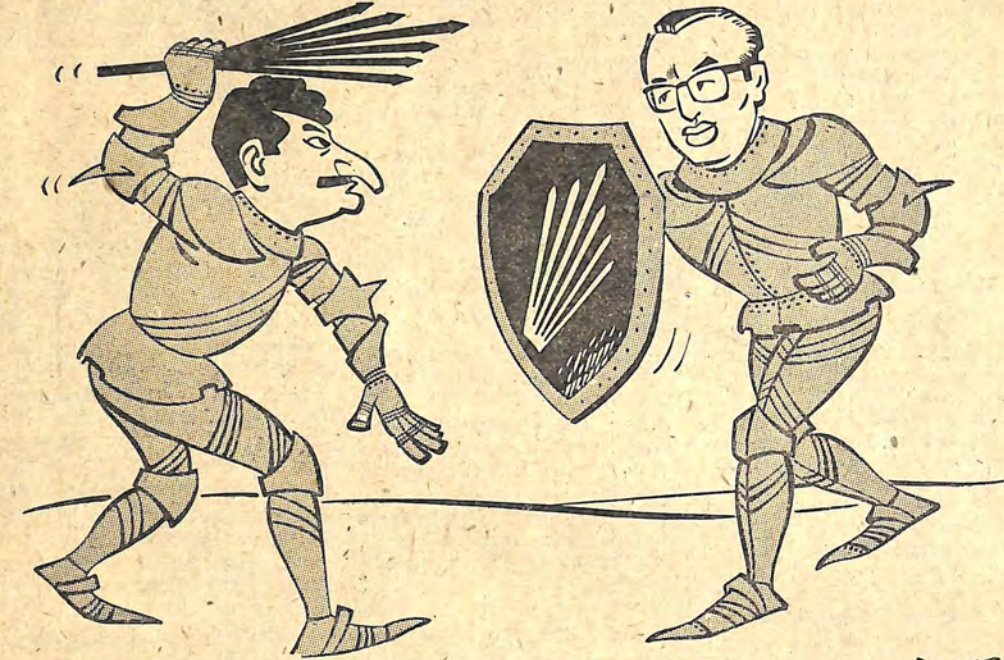
Kanunun bir maddesine göre, Gümrük memurları gemi ile gelenleri çırlıçıplak farzediyorlar-mış... Anadan doğma çırlıçıplak... Âdem babamız gibi, Havva anamız gibi, belki de asma yaprak-sız çırlıçıplak...

Üzerlerinde ne varsa, hepsini, dalgaların şıpır şıpır âhengine, Boğaz rüzgârlarının musikisine uyarak şöyle hayâlen soyuyorlar-mış!...

Yani efendicazıma, ipek kombinizon mu olur, naylon sütyen mi olur, dantelâh don mu olur, gömlek mi olur, hepsini birer birer —tabii yine hayâlen— çıkarıyor, hepsinden birer birer vergi alıyormuş...

Ayakkabı parası mı? Hayır, o kadar da uzun boylu değil. Çıplak ayaklı kontesler rıhtıma basarsa bir şey yok. Ayağında çorap, ayakkabı varsa o zaman sökülün paraları...

Peki, yolcu denizden değil de karadan gelirse? O zaman iş başka! Kürk giysin gelsin... Hattâ

Kurultay arifesinde Ecevit'le Feyzioğlu çatışıyor... — Gazeteler —

fazla üşüyorsa, kürkün üstüne bir kürk daha giysin gelsin! Çantası dolu gelsin! Bavulu dolu gelsin! Bir don üstüne bir don daha giysin gelsin! Karada «setri avret» yani sıkı sıkı örtünmek sevap! Kimse onu hayâlen dahi soyamaz. Çünkü Edirne Gümrüğüne rıhtım yok! Ve daha henüz erbabi, Gümrük dairesini Meriç kıyısında bir rıhtıma nakledecek kadar akıllık göstermemiş! Zamanla o da olur inşa-lah... Yoksa, Anayasadaki eşitlik, kamu hakları, Hüda göstermesin ne hale gelir?

Bir hikâye vardır, bilmem siz de duyduunuz mu? Güzel bir kadın otobüste gidiyormuş. Şöyle alımlı çalmlı vardakosta bir kadın!...

Karşısında bir bıçkın, durmadan onu süzermiş... Öylesine ki, kadıncağız adamın kendisini şöyle âdeta hayâlen çırlıçıplak soyduğunu bile hissetmiş, ürpermiş... Bir müddet böyle gitmişler... Ve sonra kadın birdenbire adama dönüp demiş ki:

« Ben şu önümüzdeki durakta ineceğim. Sizden çok rica ederim, lütfen artık beni giydiriniz. Bu kıyafetle sokak ortasında dolaşamam! »

Şimdi bizler de, ilgili makamlara dönüp diyebiliriz:

« Lütfen giydiriniz bu yolcuları, bu turistleri!... Hayâlen de olsa bu soyunuk kıyafette, bu anadan doğma durumda şehir içinde dolaşamazlar. Giydiriniz şunları!... Hem dövizlerimize gü-

nah oluyor, hem kendilerine ayıp oluyor!... »

Bu işe Gümrük memurları çok kızarlar mı dersiniz? Pek zannetmem.

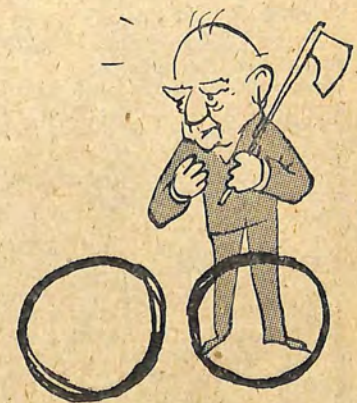
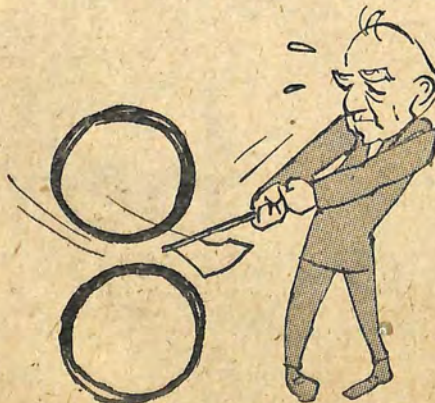
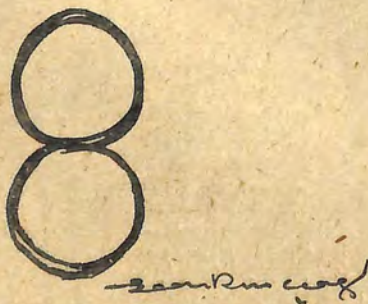
Çünkü her zaman deniz yolundan mini etekli, cıva kanlı 700 İngiliz kıızı gelmez. Bir dudağı yerde, bir dudağı gökte zenciler de gelir, pis sakallı, ter kokulu musibetler de...

Ve çok defa uzaktan bakılınca Jane Mansfield gibi bir şey zannedilenler, çifte torba göğüslü gudubet kokana çıkarlar...

Şimdi aklıma geldi: Sayın Gümrük ve Tekel Bakanımızın bugünlerde deniz yolu ile bir seyahat ihtiyar buyurmadığı sizin de dikkatinizi çekti mi?

AKBABA

İnönü, sekizlerin faaliyetini baltaladı. — Gazeteler —

— Aaa, sıfırmış!... —

ORTAÇ USTANIN

Akdından...
ŞEMSI BELLİ

DARMAKLARIM daktilonun tuşlarında donakalmış. Yüreğimdiki kahredici acıyı, bu satırlara dökmek için harfler ve kelimeler öylesine yetersiz ki...

Bu parmaklar, bu daktilonun tuşlarında başka zamanlar da donakalırdı: Ortaç usta'nın sanat süzgecinden geçip Akbaba sayfalarında yayınlanacak olan yazılarımı yazarken de böyle uzun uzun, böyle derin derin düşünürdüm.

Ama şimdi... Şimdi, göz pınarlarımda mini mini damlalardan bulutlar, sisler arkasından bakıyorum daktilonun tuşlarına...

O'nun yitikliğine inanmak gelmiyor içimden. Sanıyorum ki bu satırlar Türk basınının dev ustası için bir ölüm yazısı değil.. Yine Akbaba sayfalarında çıkacak, yine onun ince zevkinin süzgecinden geçecek bir mizah yazısı... Yazıhanemi kapatmaya bile lüzum görmeden beş-on adım ötedeki Akbaba idarehanesine uğrayacağım.. Odasından içeri girdiğim zaman O'nu yine, ya bir kapak provasının renkleri üzerinde, ya da dergi ile ilgili bir başka konuda çalışır bulacağım... O tatlı sesi, o ışıl ışıl gözbebekleriyle O'nu her zamankinden daha canlı, daha sıhhatli göreceğim, sanıyorum...

Akbaba'nın «Yusuf Ziya Ortaç» sız, Yusuf Ziya Ortaç'ın Akbaba'sız, tasavvur edilebilmesi bile zor.

Ortaç, yalnız bir «Akbaba Başyazarı» mıydı? O, Türk basınının dev bir kalemi miydi sadece? Hayır, yüz defa hayır, bin defa hayır!... O, her şeyden önce bir devre mührünü basmış, birkaç kuşağın düşünce dünyasında bayraklaşmış bir kişiydi.

Pırl pırl bir türkçe ile hece veznini nakış nakış işleyen şairlerin başında geliyordu. Bir mizah yazarı değildi ama, Türk mizahını gün ışığına çıkaran, mizah edebiyatımıza yön ve biçim kazandıran korkunç bir güce sahipti.

Dergisinde çıkacak her yazıyı, noktalama işaretlerine varıncaya kadar titiz bir çaba ile incelerdi. Yalnız yazılar mı- Klišelerden tutun da, sayfa düzeninin en küçük ayrıntılarına kadar, her şey O'nun yarım yüz yıllık tecrübesinin eleğinden geçerdi.

«Bizim Yokuş» un piyasaya verildiğinin ertesi günü odasında beraberdik. Dergide gösterdiği ince dikkati kitapta da gösterdiği için, eserin bir baskı nefaseti içinde yayınlanmış olmasından duyduğum sevinçli söz konusuna etmiştim. Gözlüğünü çıkardı. Kol tuğuna yaslandı:

— Daha güzel olabilirdi, dedi. Hem baskı itibarıyla, hem de münderecat itibarıyla, daha güzel olabilirdi!... Ufak tefek terip hatâları var... Sonra tam mânâsıyla «Bizim Yokuş» u bu kataba sığdırmak mümkün olma-

dı. Ancak yakından tanıdıklarımı yazdım!...

Yusuf Ziya Ortaç, her zaman güzeli değil, pek güzeli, pek çok güzeli arayan bir sanatkârdı.

Evvvelki yıl ikimiz için bir toplantı düzenlemişlerdi Çapa Yüksek Öğretmen Okulu öğrencileri. Klâsik Türk edebiyatı ile modern Türk edebiyatını kaynaştıran bir sanat ve şiir gecesiydi bu. Salonu dolduran binlerce genç kız ve erkek Ortaç usta'yı bir saate yakın mikrofon başında tuttular. Neler sormuyorlardı O'na... Şiirden, aşka kadar her şey... Sohbetine doyamamışlardı öğrenciler. Sanatkârlara karşı yakın bir ilgi duyan Edebiyat Fakültesi öğrencilerinden bir genç kız:

— Üstadım, dedi, biz sizi daha yaşlı sanıyorduk, tahmin ettiğimizden genç bulduk!

Ortaç usta, gözlerinden yanaklarına yayılan bir mutlu gülümseyişten sonra hemen cevabı yaptırdı:

— Ben sizin bulduğunuzdan ve gördüğünüzden daha gencim!... Ama bunu, şu anda ispat edemem ki...

Sekizler, Ecevit'e: «Genel Sekreterin kimlerin malası olduğunu bilmiyoruz. Acaba ne renk sıva vuracak?» dediler. — Gazeteler —

Yeşil sıva!

Şiiri niçin bıraktığını sordular... Biraz düşündü:

— Şiir çok güç bir sanat dalıdır, dedi. Çok güç!... Şiirin sadece güzeli yeterli değildir.. Çok güzelini, çok güzelinden daha güzelini yazabilmek lazım!... Bunu yapamadığım için şiiri bıraktım!

Yeri boş... Masası boş... Sayfası boş... Bunca boşluk karşısında zaman kavramı değerini yitiriyor. Acımtrak, buruksu bir ağırlık çöküyor hafiften hafiften... Zaman ötesi çağlara kadar yansımahydı o ses; o kalem 71 inde değil, 171'inde bile topraklara karışmamalıydı diye hayıflanıyor insan...

Ne kadar yürekten diliyordum bunu içimden. Daha birkaç hafta önce, «Bizim Yokuş» un yayını kutlamak için küçük bir sürpriz yapmıştım Ortaç usta'ya: Bahar çiçekleri ve karanfillerden küçük bir sepet yaptırılmış, duygulanışlarımı birkaç dörtlük içinde kristalize ederek çiçek sepeti-

ne iliştiirmiş, imzama gizleyerek kendisine yollamıştım.

Ey (Bizim Yokuş) un güçlü ustası Dünün tarihleşmiş her anı sende. Telveler içinde binbir müjde var Mizah kahvesinin fincanı sende.

Sohbetin bir âlem, yazın bir âlem Kadife bir hançer elinde kalem Ko ne derse desin sana el-âlem Yusuf Ziya Ortaç ünvanı sende.

Hecenin en tatlı ozanı sensin Düşüneni sensin, yazanı sensin Sanatı imbikten süzeni sensin Aşkın tütüm tütüm dumamı sende.

Kaleminin pırl pırl nakışı Bülbül yaptı leşe konan bir kuşu. Bin sesle doldurdun (Bizim Yokuş) u Kurtların, kuşların kervanı sende.

Nicesi seninle üne kavuştu Karanlıktan çıktı güne kavuştu Kimi sende kaldı, kimi savuştu Bu yolun her çeşit insanı sende.

Yazarı, çizeri, romancısı var Rûhunu sıızlatan bin sancısı var Katı yürekli, insancısı var Sütlenmiş buğdayı, samanı sende.

Şaka'lar, Mizah'lar, Peri'ler, Cin'ler Önünde diz çöktü öfkeler, kinler Peyami Safa'lar, Aziz Nesin'ler Sağı, ortacı'sı, sol yanı sende.

Sünger çek zamanın ince pasına Bakma takvimlerin safsatasına. Yaşa ki gönlümüz her dem ısına Seni sevenlerin gümanı sende.

Bu renk, bu ihtişamı solmasın Ortaç Kalemine toprak dolmasın Ortaç Yaşantının sonu olmasın Ortaç Bir çağın bitmeyen romanı sende...

İlk karşılaşmamızda:

— Şemsi Belli'ciğim, demiştin. Akbaba'daki arkadaşlarla uzun uzun düşündük. Kim gönderebilir bunu, kim bu inceliği gösterir diye... Nihar Tüblek'le senin ismin üzerinde durduk en çok. Fakat o zarif karttaki şiiri okuyunca senden olduğunu anladık!

Ahhh!... Ne bilecektim, nerden bilecektim ki, o bahar dallarına iğnelediğim şu satırlar sevgili Ortaç usta'ya sunduğum son yazı, O'na henüz sağlığında yakılmış bir ağıtmış meğerse...

Şemsi BELLİ

Madalyonun tersi

«Öğretmeni yeren Bakan, bekçi bile olamaz!»

Bu söz, C.H.P.'li bir senatörün. Pekili, ya Bakan yeren, bir öğretmen olursa?...

Her halde diyar diyar sürül-mekten, o garip de oturup dinlenmeye fırsat bulamaz!

YEDİ

Pazartesi

Geçim dünyası

Yarım milyon lira tutarında sahte beşyüzlük bulunmuş.

Sahte iki buçukluk, sahte beşlik, sahte onluk, ellilik derken, beşyüzlüklerin de sahte-sinden geçilmez oldu! Anlayacağınız, paranın sahibisi kalmadı piyasada... Allaha çok şükür kimimiz kalp basıyor, kimimiz kalp bozuyoruz, kimseyle muhtaç olmadan geçinip gidiyoruz işte!...

Salı

Millet mutfağı

Mecliste, helvanın nasıl yapıldığı anlatılmış.

Aynı yerde daha önce de çalı fasulyesi ile kabak tatlısının tarifi yapılmıştı.

Eh, yarın öbür gün milletvekillerimizin, Meclise aşüre kazanı ile gittiklerini duysak, hiç şaşmayalım. Daha şimdiden tatlısı, tuzlusu ile millete güzel bir yemek listesi hazırlayanlar, belki günün birinde hemen oracıkta kaynatıp, kepçe kepçe dağıtmaya da başlarlar!

Çarşamba

Zat-ı âlilerinin kafası

Bölükbaşı'nın vücudu göreve çağırılmış. M.P.'li yöneticiler, eski Genel Başkanlarına yazdıkları mektupta, «Zat-ı âlilerinin vücuduna kat'î ihtiyaç vardır» demişler.

Yaa, demek sayın Bölükbaşı'nın kafasından, doktorlardan sonra M.P.'liler de artık ümit kesmişler!

— Demirel, Erzurum tatbikatında paşa elbisesi giydi. —

GÜN

Cuma

Demeçler ve gerçekler

Artık iyice inandık ki, memleketin âsâyiş durumu, sayın Sükan'ın tutumuna bağlı. Üstad sustu mu soygun olayları azalıyor, yanılıp da ağzını açtı mı, eşkiya işi azıyor! Son örneği şu: Düzce cinayeti failleriyle Doğu'daki eşkiyaların yakalanmasının gün meselesi olduğunu söyleyen Sükan dün, «Bekleyin ve görün» dedi, üstünden 24 saat geçmeden, Ergani yolunda beş taşının soyulduğu haberini de, bugünkü gazeteler verdi!

Cumartesi

Bitmeyen inşaat

Ecevit'in, «Sekizler bizim sıvamızdır, dökülseler ne çıkar?» demesine sekizler, «Ecevit kimin malası?» diye cevap vermişler.

Sekizler sıva, Ecevit mala... Tevekkeli değil kırk yıllık Cumhuriyet Halk Partisi yamana yamana döndü dilenci pantolonuna!...

Pazar

Zararı başka keseye

Aylardır sigaranın vücuda yaptığı zararları araştıran İsveç'li iki bilim adamı, kalbten sonra sigara ile safr kesesi arasında da bir ilişki bulamamışlar.

İlahi... Sigaranın yaptığı zararı, sigarayla hiç ilgisi olmayan yerlerde aramak için ille de bilim adamı mı olmak gerekir?

Sigara dendi mi safr kesesi değil, hele son zamlardan sonra insanın aklına hemen para kesesi gelir!

İnönü — Paşa olursunuz paşam. Amma, İsmet Paşa olamazsınız!

Perşembe

Mühürlü hürriyet

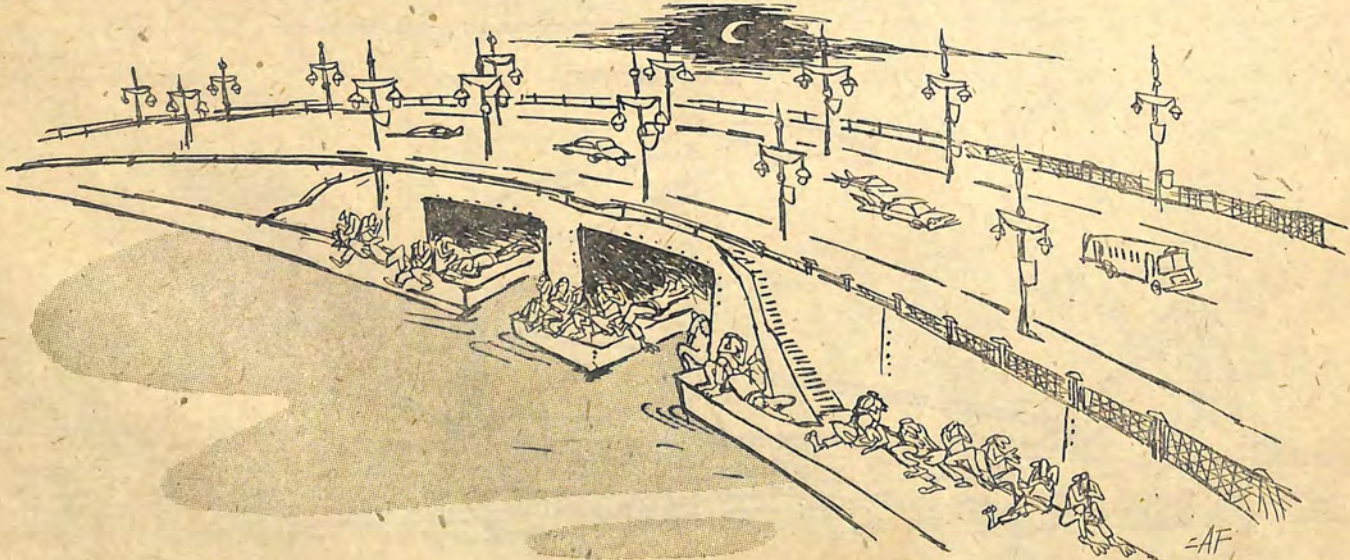
Bir haber: «Temel Hak ve Hürriyetleri Koruma Kanun Tasarısının tepkileri devam ediyor.»

Hemen altında bir ilân:

«1250 Kg. mühür kurşunu alınacak.»

Anlaşıyor değil mi?... Hürriyetleri korumak için bazı ağızlara eski alışkanlıkla, ille mühür vurulacak!

«Türkiye Tarihini Köprüsü» Oskar'a aday gösterildi. — Gazeteler —

— Bizim köprüye bir şey yok mu acaba? —

Geçmiş Zaman Olur ki...

YUSUF ZİYA ORTAÇ

Cellat Satırı

YEŞİL yaprakların taze rüzgârı içinde, Boğaz'dan lâcivert parçalar gösterecek insanı bir hayâl dünyasında gezdiren Maslak Yolu bir ölüm yolu olmaktan kurtuluyormuş!

Dar ve tehlikeli kıvrımları mı genişliyor?... Otomobillerin hızı mı azaltılıyor?... Otobüslerin geçmesi mi yasak ediliyor?... Köprü üstüne adım başında bir dikilen trafik memurlarından bir kaç oraya mı naklediliyor?...

Hayır, hiçbirisi değil. Ağaçlar kesiliyor!

Her kış sobalarımızda yaka yaka bitiremediğimiz, her yaz dikkatsizliğin cehenneminde kül ede ede tüketemediğimiz ormanlarımızı yer yüzünden bütünü kaldırabilmek için, böyle bir karara ihtiyaç vardı!

Demek, Maslak Yolu'ndaki kazaların, cinayetlerin hakiki mücrimlerini bulduk: Ağaçlar!

Kesmeli!...

Yeşil gözleriyle yalvaran yapraklarına acımadan kesmeli!...

Uzun boyuna bakmadan, kesmeli!... Gençliğine acımadan, kesmeli!... İhtiyarlığına merhamet etmeden, kesmeli!...

Kaatilin zengini, kaatilin güzeli, kaatilin kıymetlisi olur mu?...

Onlar ki, dalgın sevgilinin, sarhoş âşkın, esrarkeş şoförün ansızın karşısına çıkıyor, yollarını kesiyor ve canlarına kıyıyordular!...

Yalnız düşündüğüm bir nokta var: Ağaçlara tatbik ettiğimiz bu tedip ve tecziye usulü, acaba yeni bir islâhat çığrının açılmasına sebep olmaz mı?

Öyle ya, otomobilleri deviren ağaçları kestikten sonra, sahibini zehirleyen ha-

Kurnaz adam!

UZUN yıllardan beri hayatta başarının sırrı kurnazlık gibi görünüyor. (Zeki adam) dan ekseriya (Kurnaz adam) anlamı çıkarıyoruz. Yazık ki her devirde görülen bu tip zamanımızda da eksik değildir.

Kurnaz adam gülümserdir, mültefittir, nâziktir. Tanındıklarına karşı samimi bir tavır alır. (Kardeşim, canım, iki gözüm) diye hitap eder. Yabancılar karşısında nâzik görünür. (Beyciğim, beyefendiciğim, beyefendi hazretleri) diye konuşur, hiçbir şeyini meydana vurmaz: Fikrini saklar, hiddetini saklar, servetini saklar, kinini saklar. Ne düşündüğünü, kime kızdığını, kaç parası olduğunu, ne yapacağını anlayamazsınız. Bir gün kolkola giderken ansızın yuvarlanırsınız. O, ayaktadır. Ertesi gün bir başkasının kolunda görürsünüz. Böyle adım adım yükselir. Kiminin saffetini, kiminin gaffetini, kiminin de samimiyet ve emniyetini vasıta olarak kullanır. Nihayet bir gün şeytan gibi şerrinden korunulacak bir mevkie çıkar.

Kurnaz adam, yüzde doksan dokuz kendi kurnazlığıyla düşer, (Hep) keu bir günün içinde (Hiç) olur.

Siyasi kurnazlıkta herkesin üstüne çıkan meşhur (Halet) efendiden sonra bu nevi insan bizde rağbet görmemeliydi. Fakat olmuyor.. Her asırda bu tipler meydana çıkıyor, İttihat ve Terakki devri bir noktadan bakılınca (Kurnazlar devri) sayılabilir.

Belki o devirlerde bu çeşit insanlar yetişmesi zorunluktur. Şuursuz padişahlar, hain vezirler, cahil sadrazamlar zamanında kurnazlık kazançlı bir iş olabilirdi. Fakat bugün bunun mânâsı kalmamıştır. Yaptığımız işlerden hangisi kurnazlık eseridir ki?

Kurnazlık zekânın en taponudur. Ucuz silâhlar gibi ekseriya: Daima attığı kurşun sahibini yaralar.

Kurnaz adamlar, eğer hakikaten kurnazsalar, bu devirde her şeyden evvel kendi kurnazlıklarından korksunlar.

AKBABA

19 Temmuz 1934

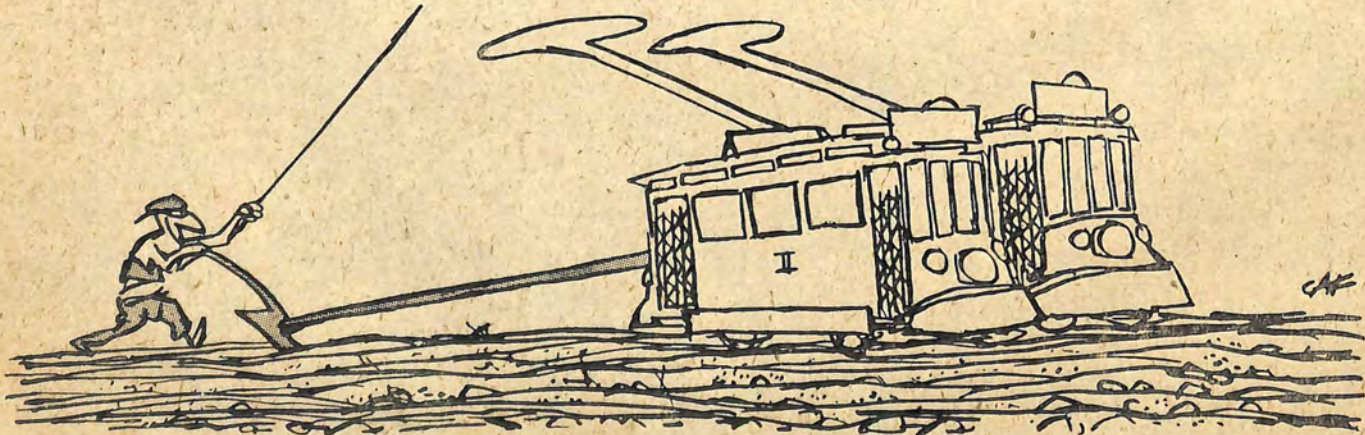
vagazını, kontakt yapan elektriği neden kaldırmamalı?... Hattâ, insanları zehirleyen nefis yemekleri, gençleri âşık eden mehtabı, tazeleri baştan çıkaran Ada çamlarını, hislerimizi incelten, hayâllerimizi kanatlandıran şiiri, romanı, musikiyi niçin yasak etmemeli?...

Maslak Yolu'ndaki ağaçları kesmek mi?...

Ağaç kesen baltanın kelle kesen cellât satırından farkı ne?...

Yusuf Ziya
8 Şubat 1934

Tramvaylar köylerde hizmet görecektir. — Gazeteler —

Yazısız

Geçmiş zamanın Başolu

Bazı görevlere Fransız dilinde «tâcne ingrate», nankör görev, derler... İnsanları çok hırpalayan görevlerdir bunlar. Karşılık olarak da sonsuz antipati doğuran...

Karşında, yarım düzine kişi arasında, gür telli, beyaz saçlı bir adam oturuyordu. Yarım düzine maiyetinin yarısı erkekti. Gözlüklü, orta yaşlı, yüzlerinden, gözlerinden, potinlerinden, «memuriyet» akan erkekler... Yarısı da, ev hanımı tipli, çorapları yuvallak lâstiklerle boğulu, sâkin dö piyesli, ortaya yakın yaşlı, eşlerini kaprislerle, isteklerle, hırçınlıklarla yormayan hanımlar... E, belliydi...

Kızılcahamam'ın, pek moda olmaya başlayan Toleys'in otelin deydik... Sağ kanadında, tütün rengi, mini-mini-mini eteği dolunay dolunay dizlerini meydana vuran bir «gençlik», sol kanadında, besli bir boğa kalınlığında kızılıntrak bir at kuyruğu takıştırmış bir gençlik bulunuyordu. Biri, dolunay dizlerinden, öbürü de boa-takıştırmasından için için mutluydu, etraftaki bey abiler deli...

Gür telli beyaz saçlı, yarım düzine maiyetli adam onlara bakmıyordu. Salim Başol'du o. Hani «Sanıklar getirildiler... Bağlı olmaları yerlerini aldılar... Hatırlamayan var mı?... Dev bir nankör görev yapmıştı o bir zamanlar, onun için ne mini mini mini eteğin derindeydi, ne boa kalınlığında at kuyruğunun... Yazık!... Değil mi yazık?... Dönce-giz ona... Şimdi Toleysin Otelinden bahsedelim...

Otel

Dağ taş tarihileşince, Kızılcahamam'daki otel de tarihileşti... Başbakan, açılır açılmaz, burada bir yılbaşı, baş dinlemişti. O baş dinleyince, diğer A.P.'liler de, orada baş dinlemeğe başladılar... Cumartesi akşamından konaklamağa gelip, pazar öğleyin daha yemekler boğazlarında düğümlükten terk ediyorlardı burasını... Maça yetişmek için: E, büyük başın derdi büyük olur elbet!...

«Buraya» göre, eh pekâlâ oteldi...

Çatısı da vardı, yemeği de vardı... Hangi çıkar uğruna, onca tepe, bayır, manzara, yeşillik, kırbaç gibi göğüse vuran kekik kokulu yaylaları varken, iki kel tepenin önüne dikilmişti, bilen bilir... Personeli güler yüzlüydü. Servisi iyi. Çayı çelik tatl, kahvesi katran, odaları rahattı. Tutmuştu, Başbakan şerefliendireli... Başol bile, hafta sonları burada yorgunluk dinlendiriyordu...

İstanbul Belediye bütçesi 295 milyon lira açıkla kabul edildi. — Gazeteler —

— Allah açıktaki kalanların yardımcısı olsun...

Bu günkü Başol:

Çok duygulandım Akbaba, çok. Baktım baktım baktım, adama, ve duygulandıkça duygulandım... Burnunun altına kadar yakışıklı bir adamdı bugünkü Başol. Ağzı kısmında hafiften sunilik vardı, ama o protez mirotez, altın maltın, dişmiş, eklememe falandan geliyordu... Şıktı diyemeyeceğim... Dikkatli giymişti... Gri bir pantolon, gri siyah beyaz balık sırtı bir ceket, durmadan sıvazladığı, gönül kapatıcı renklerden, ciddi ve yayan bir kravat, ve bütün bunların üstüne serpilmiş, dürtüst bir memur hali...

Bu dürtüst memur halli adama, tarihin en nankör görevini yüklemişlerdi birkaç sene önce... Çapı, böyle bir göreve göre miydi Akbaba?... Dünyada kimsenin çapı böyle bir göreve göre değildir bence... Rahat uyuyor muydu?... Ben uyuyamıyordum da... Ama belki uyuyordu o... Çünkü konuştuklarını işitiyordum: «Tarabya Otelinden» bahsediyordu... «İki kişinin gündelik masrafından» söz ediyordu... Hep sulha, hep sükûna, hep rahata dair konuşmalarla bunlar: Rahattı dünyası... Çorapları lâstikle boğulmuş hanımların yanında, yüzlerinden gözlerinden, potinlerinden, yüksek memuriyet akan beylerin yanında, sağ kanadındaki mini mini mini etekli «gençliğin» dolunay dolunay dizlerini, sağ kanadındaki gençliğin boa kalınlığında sallandığı, kızılıntrak örgüye yampiri bir bakışçağız bile fırlatmıyacak kadar rahat ve kendiyile dolu!...

Niye rahat olmasın?... Ortada ne sanık kalmıştı, «bağlı olarak

yerlerini alan», ne aktizatör, her şey zamanın kayıtsız potasında erimişti, yerde kemiklerin eridiği gibi. Ortada, orta yaşlı, yakışıklıca, bir zamanlar, bir nankör vazifeyle vazifelendirilmiş, Tarabya Otelinin rahatına hasretlenen, bir aile babası vardı... Onun için bütün büyük olaylar, beni kırdatmıyor Akbaba... Seni?...

Yetmiş ikinci koğuş:

Ağlanacak yerlerde kıkır kıkır gülen, bir asma kat yüksekliğinde şapkalı, arkadaki sıraların sahneyi görmesini engelleyen bir topluluğun karşısında oynuyorlardı aktörler, Orhan Kemal'in 72'nci Koğuş'unu...

Ben bu romandan aktarılan piyesleri sevmem Akbaba. Fazla fragmanter oluyorlar. Yalnız biz de sevmem değil, dışarıklı eserler için de sevmem... Dostoyevski ki'yi sahneye aktarırlar da ne olur örneğin?... Dostoyevski ezilir, bütüldür, hafifler, o kadar...

72'nci Koğuş da bir roman idi... Romanı okumadım... Övüldüğünü duydum. Her halde piyes, romanın çok çok çok hafiflemiş, çok çok çok sığlaşmışı...

Melodram tarafı fazla kaçmış bir «Mapusane» hayatı, sahnede ki gördüğüm bu. Eser, ne yeter derecede derin, ne yeter derecede kuvvetli, işi köpüğünden almış sadece... Oyun, daha da köpüğünden almış... Onun için seyircilerin, insanın boğazını tıkayacak, nefesini kesecek faciayı, komedi farzedip, kulacağızının zarını patlatacak kahkahalar saurmalarını tabii buldum: Nice gültüyorlardı Tahrim, hiçbir oyuna, demokrasi oyununa bile gülmüyecek kadar!...

Konu: 72'nci Koğuş, işte... İslâh olsun diye güya, toplumdaki tercih edilen, ve bir başefendiye başka sömürücülerin insafına bırakılanların hali...

72'nci Koğuş'a, bir lâz kaptan gelir, içine kapanık, kalbi mangal gibi kor kor yanan, lâfi kıt bir adam. Anası kendisine para gönderir. Mahkûmlar etrafını alırlar ve kendisine «meydancılık» ederler... Profesyonel bir aracı vasıtasıyla, kadınlar koğuşundan Fatma'ya sevdalanır. Aracı mektup getirir, mektup götürür, para sızdırır, güya Fatma için, fakat Fatma'nın bu işten haberi bile yoktur. Lâz kaptan, Fatma'ya para temini için mapusane ağalarıyla kumara başlar ve varını yığını kaybeder. Fatma da o sırada kasabasına nakledilmiştir. Gidişini pencerede görür ve onu aylarca seyrettiği camsız pencerenin per vazında donar.

Eser, iyi olabiliirdi, çok tüketilmiş (dünya edebiyatında) bir konu olmakla beraber. Oyun... Başefendi rolünde Güner Sümer'in rahat oyunundan başka... Oyun tüm olarak bir şeyin taklidinin taklidinin taklididiydi... Aktörlerin içine işlememişti...

Sonra, bu oyunda en kaba hatâlardan biri işleniyordu... Bölgesel şive taklidi zor iştir. Bütün aktörler, ha lâz ha köylü olu oluveriyorlar, sonra birdenbire müthiş surette Ankaralılaşıyorlardı şivelerinde...

... Ve halk kıkır da kıkır gülüşüyordu. Zannedersen, gülün-sün diye yazmamıştı Orhan Kemal piyesini... Ve bir asma kat yüksekliğinde bonbeli hanımlar gülmüyecek olanların görüş sahasını kapatıyorlardı...

Nimet. ARZIK

Muzafer İzgü

BİZİM köyü... bilmezsiniz siz... Orada partililik marticilik yoktu bir zamanlar...

Ah, ah!... Ne ettiyse, ne eylediye, o Hıdır emminin uru etti bize. Efendim, biz Doğu Anadolu'nun kuş uçmaz, kervan geçmez bir dağ başında otururduk. Bir hane burda, sa, iki hane ta üç kilometre ötede... Herkes, atının, sığırının başında, ne parti başkanından, ne Başbakanından, ne sağdan, ne soldan habersiz yaşayıp giderdik. Arada bir İzo emmi, Yakup emmiyi ziyarete gider, Yakup emmi, Hırtı dayı, Hayran Babo'yu ziyarete giderdi. Ne nüfus sayımından habermiz, ne askerlikten, ne okuldan, ne medeniyetten. Hasta olursak ölür, sağ kalırsak yaşardık...

Ama günün birinde, birileri, kocaman kocaman adamlar geldiler bu yamaçlara. Bir o evi, bir bu evi ziyarete ettikten sonra:

— İster misiniz sizi düze indirelim? dediler. Oraya bir köy kuralım, size ilerde su da getirelim, yol da yapalım...

Yamacın ihtiyarları, yedi gün yedi gece kafa kafaya vererek bu konuyu düşündüler. Sekizinci günü baktık ki, Hıdır emmi dağdan kestiği uzun uzun dalları katırın sırtına vurmuş, düze iniyor...

— Nereye Hıdır emmi?
— Düze evlât düze!... Bu garımdaki sancı öldürecek beni. Oradan b* yol bulup şehere getmesi kolaylaşır...

Düz'e, ilk kümesi Hıdır emmi kondu. Ve bu küme, iki gün içinde yedi çocuğuyla karısını taşıyarak götürdü.

Hıdır emmi düze tüner de, İzo emmi ondan geri kalır mı? Baktık bir sabah İzo emmi düzin yolunu tıtmış:

— Nereye İzo emmi?
— Düze evlât düze. Hıdır geder de, ben gedemey miyim?

Altı ay içerisinde, bir tek hane kalmadı bu sarp yamaçlarda. Yeni bir köy kurmuşuk oraya, pınarın dibine... Ama, ne hükümetin haberi vardı bundan, ne de köyümüzün ismi vardı daha. İşte tam bu sırada, Hıdır emminin sancıları arttı. Köyün ihtiyarlarını başına topladı:

— Yamaçlılar, etmeyin eylemeyin, bulun bi çaresini, salın beni o şehir dedikleri yere. Nedir şu garımın içindeki, dert mi, gurt mu anlıyak. Orda, adamlar varmış, insanın garımın içini deşerler, eyi ederlermiş, dedi.

İhtiyarlar, düşündüler, taşındılar:

— Nasıl olsa düze endik, şuradan şura ne ki? Goyak şu adamın yanına Pelvan Memed'i, bindirek bi gata, getsin şehir denen yere. Yolda ölürse, Allah gani gani rahmet eyleye, yok şayet geri gelirse, bize dua eyleye. Hemi de o eyi olur gelirse, biz de bu işin yolunu öğrenir, bundan kelli, şu ahir ömrümüzde üç beş yıcık fazla yaşarık, dediler.

Kattılar Pehlivan Mehmet'i yanına, bindirdiler Hıdır emmiyi katıra, öpüştüler, koklaştılar:

— Var git sağlıcakla Hıdır ağa, dediler.

Bir ay sonra, bir gece vakti Hıdır emmi turp gibi döndü köye.

— Nah böyle işte, diyor, iki yumruğunu bir araya getirerek anlatıyordu. Ur mu diyorlar, tur mu diyorlar, bu gadar et parçası çıkardılar garımdan...

— İyi oldun ya, sen ona bak Hıdır ağa... Eee, daha ne var ne yok o şehir denen yerde?

— Heeç, partililik vua...

— O da ne ki?

— Ne biliym? Bi hasdaynan beraber galyorduk, o Pilav Partisindenmiş, ben de şimdi Pilav Partisindenim.

İzo emmi sordu:

— Yani bu Pilav Partisi demek, çok pilav yeyen demek mi?

— Eee İzo, o gadarını garışdırma artık... O adam bişiyler ağnatı ama, ben ağnamadım. Bana dedi, sen de Pilav Partisinden ol, ben de oldum...

İşte böylece, Hıdır emmi beş kiloluk urunu şehirde bıraktı ama, onun yerine yepyeni bir şeyle döndü köye. Pilav Partisi!...

— Uuu, duydun mu lan Mısdı, Hıdır emmi Pilav Partisindenmiş.

— Eee, ölese ben de Pilav Partisindenim.

Ama, İzo emmi oldu bitti Hıdır emmiyi çekemediği için bu olaya için için diş bilemeğe başladı.

«Ulan bu adam şehere geder, buraya Pilav Partisini getirir de, ben neden şehere gidip de bi partiye dönmem?...»

İzo emmi, 6 gece uzandı yatağa, «Ölüyüm ben» diye.

Torunları, oğlanları başına biriktiriler:

«Neyin var buba?»

«Gatırı goşun, şehir denen yere götürün beni.»

«Biz, yol yolak bilmek buba, seni Pelvan Memed götürsün.»

Onbeş gün sonra İzo emmi çıktı geldi köye.

— Geçmiş ola İzo emmi...

— Sağolun!...

— Eee, ne var ne yok şehir denen yerde?

— Partililik vua...

— Pilav mı yiyorlar hep?

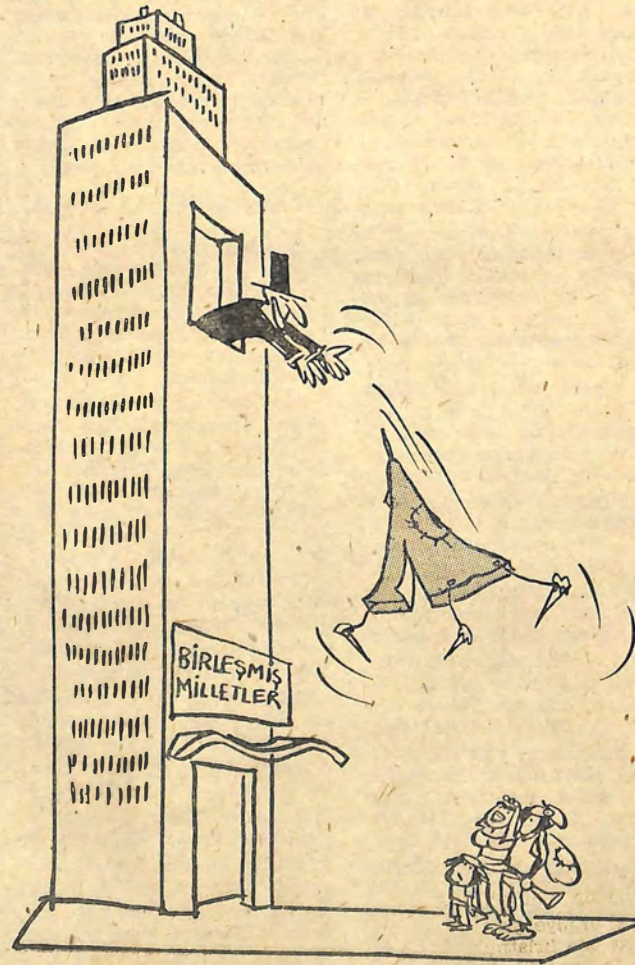
— Pilav öldü öldü. Ben Cep Partisindenim...

İzo emmi Cep Partisinden olur da, torunları, oğlanları, komşuları olmaz mı? Böylece köyümüze iki parti girmişti. Hıdır emmi taraftarları köyde bağırırlar, «Yaşasın Pilav Partisi», İzo emmi taraftarları bağırırlar, «Yaşasın Cep Partisi».

Köyün suyu, yolu, evi, ahır, bir şeyi olmadığı için, bir gün diğer ihtiyarlar toplandılar:

— Yahu, dedi Hırtı dayı, kimimiz bağırır, yaşasın Pilav Partisi, kimimiz bağırır, Yaşasın Cep Partisi... N'olacak bu işin sonu? Vardır helbet bu partililiğin de bi dalga-

Çingeneler, Birleşmiş Milletlerden yurt istiyor. — Gazeteler —

— İşte, alın size yurt!

şı. Nedir, ne yaparlar? Böyle sizin gibi, yaşasın yaşasın diye bağırılmaz helbet. Bu köye yol ilâzım, su ilâzım, ev ilâzım... Bi şeyler edek. Yol mu yapılacak, hendek mi kazılacak, bi şeyler edek...

Bu konuşmalardan sonra, Pilavlılarla, Cepçileri aldı bir düşünce: — Heye yahu, ne yapar bu partililer? Hele bi şunu örgensek... Acaba, Pilavlı olanlar su yolunu yapacak, Cepçi olanlar köy yolunu mu yapacak demek? Ah şunu bi ağnayabilsek!...

Bir hafta sonra, köyümüze bir çerçi geldi. Adam, ilk kez orada bir köy kurulduğunu gördüğü için hayret etti. Yumurtayla, buğdayla, incik boncuk, tuz, bez alındıktan sonra, çerçi, Hıdır emminin evine davet edildi. Hıdır emminin avlusu büyük olduğu için tüm köylü orada toplandı. Niyetimiz, bu partililiğin ne olduğunu çerçiye danışmak, neler yapacağımızı öğrenmekti. Ama hiç kimse de, olur ki yasak bir şeydir, olur ki ayıp bir şeydir diyerek meseleyi açamıyordu. Ayrılar içildi, yufkalar yenildi. Çerçi:

— Durun biraz sizi eğlendireyim, dedi.

Bir bohçanın içinden çıkardığı cici bicili kutunun bir tarafına dokundu. Başladı kutu, saz çalmağa, türkü söylemeğe.

«Ulan aman, bu da ne?»

— Radyo, dedi çerçi.

— Vay anasını!...

Daire ufaldı, ufaldı, nerdeyse radyoya yer kalmıyacaktı. Herkes, partililerin ne yapacağını sormayı unuttular ki, radyodan bir ses yükseldi:

«Şimdi meclis saati...»

«Hepimiz kulak kesildik.

«Meclisin bugünkü oturumu çok hararetili geçmiştir. Şimdi sözü, Meclis spikerine bırakıyorum... Sayın dinleyiciler, biliyorsunuz bugün Mecliste yeni seçim ve geçim kanununun tartışması yapıldı. İlk sözü Pilav Partisinden...»

Sözün burasında, Hıdır emmi oturduğu yenden doğrularak:

— Ula vallaha bizi dedi, diye bağırıldı.

— Hele hüs Hıdır emmi.

Radyo devam ediyordu:

«Pilav Partisinden Aysin Tarçın Cep Partisine sert bir cevap vermiştir.»

İzo emmi zıpladı zıpladı oturdu:

— Ula vallaha bizi de dedil...

«Aysin Tarçın'ın bu konuşmasından sonra muhalefet sıralarından yuu sesleri yükselmiştir. Sayın dinleyiciler, yuu seslerini duyuyorsunuz her halde. Cep Partisinden Burhan Müezzinoğlu, şu anda hırsıyla Aysin Tarçın'ın üzerine yürüyor... Geldi, geldi... Cep Partisinden Sermet Ecvit, onu yakalamağa çalışıyor. Sermet Ecvit, yakalayamadı, Burhan Müezzinoğlu sıyrıldı... İktidar saflarından birisi yıldırım hızıyla kürsüye doğru koşuyor... Evet sayın dinleyiciler, bu koşan meşhur Sait Finkoğlu... Koştı, Burhan Müezzinoğlu'nun sırtına yarıdana sığıp bir yumruk indirdi... Şimdi Müezzinoğlu yerden kalkıyor, kalktı... Sait Finkoğlu'nun suratına olanca

kuvvetiyle bir şamar indirdi. Bir birlerine acayip acayip bakıyorlar, soluyorlar, ayaklarını yere vuruyorlar... Dikkat, kapıştılar, evet sayın dinleyiciler kapıştılar... Çok heyecanlı!... Finkoğlu, Müezzinoğlu'nu künde getirmeye çalışıyor... Kolumu alttan soktu... Müezzinoğlu bar bar bağıyor... Finkoğlu, Müezzinoğlu'nun bir yerlerini sıkıyor... Bir sürahi geçti kafamın dibinden, bereket kimseye çarpmadı. Şimdi Müezzinoğlu üstte. Finkoğlu'nu ütüliyor, yamyassı etmeğe çalışıyor. Şu anda herkes birbirine girdi... Kimin kime vurduğu belli değil. Arada bir, uşak, satılmış sözleri duyuluyor köpürmüş ağızlarından... Cep Partisi dövüşü kazanacak gibi... Ama Pılâv Partisi ondan aşağı kalıyor... Yumruğu yiyen yere düşüyor, ama bir silkelenişle geri ayağa kalkıyor... Allah!... Duydunuz galiba enseye inen tokatın sesini. Aman Allahım, ne tokat ne tokat... Cümle öğretmen, cümle vurana hak veriyorum. Bu ense, tam tokatlık bir ense, katmer katmer, pampal pampal... Allah!... Bir tokat da yanhıklıkla benim kafama indi. Aslında bu tokat milletvekili İmatullah'ın suratına inecekti, o kafasını çekince benim kafama indi... Kavga iyice kızıştı sayın dinleyiciler... Ha arslanlar, ha yiğitler, ha kahramanlar, vurun ha, vurun ha!... Bu yumruklar vatan için, bu yumruklar millet için...

Radyonun sesi kesildi. Ve bir müzik başladı. Köylü birbirinin yüzüne bakıyordu. İzo emmi, oturduğu yerden yavaşça kalktı, Hıdır emminin ense köküne öyle bir tokat aşketti ki, nerdeyse Hıdır emmi çınar boyu yükseldi, geri oturdu. İzo emmi vurur da, Hıdır emmi durur mu?

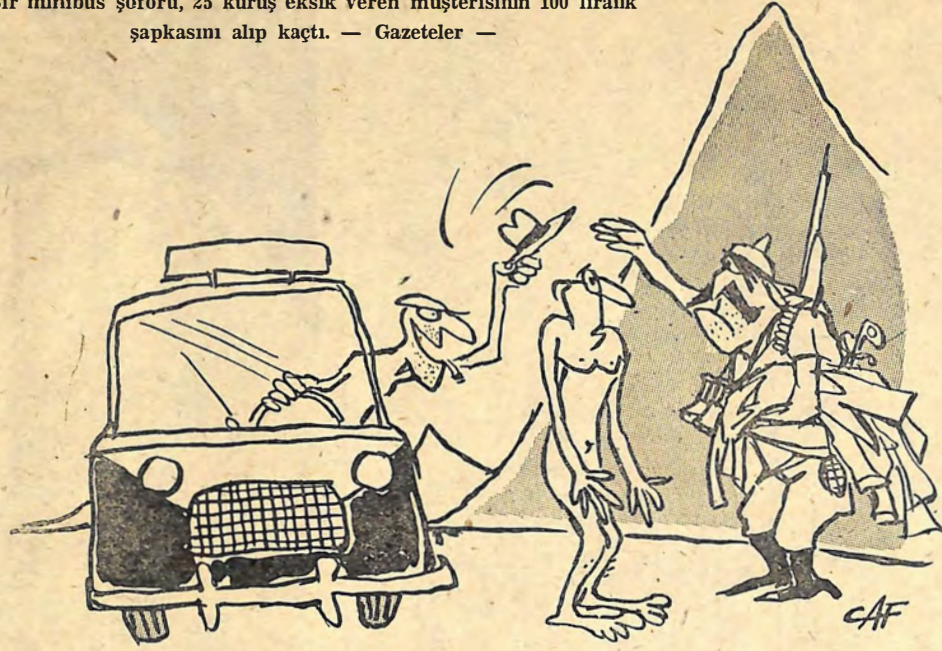
— Al ulan sana!...

Bir anda, Cep'çiler bir yana, Pılâv'cular bir yana, başladık dövüşmeğe. Hem nasıl dövüşmek, zannedersiniz gâvur kırıyoruz... Zavallı gerçi, radyosunu kapıdığı gibi zor sıyrıldı bu hengâmeden. Ama, biz öğrenmiştik artık particiliğin ne olduğunu...

— Furun ula!... Sizi satılmışlar siz, sizi uşaklar siz!... Furun, durmayın furun!... Vatan için, millet için, köy için, köylü için!...

Muzaffer İZGÜ

Bir minibus şoförü, 25 kuruş eksik veren müşterisinin 100 lirahk şapkasını alıp kaçtı. — Gazeteler —

— Ulan hırbo, şapka benim!...

ZAMLI ŞİİR

Günün modası oldu, her münasip ahvalde
Bir tedbir uygulanır: Ete zam, ekmeğe zam
İşin ehveni budur efendiler, o halde
Haydi tekrarlhyalım: Suya zam, yemeğe zam!..

Zamsız yaşyamayız, zira sıkı dost olduk,
Sandviç misali bakın ayak işi tost olduk,
Evvel küheylân idik şimdi âciz post olduk,
Neredeyse konacak sevgilim demeğe zam!...

Kristof Kolomb olsa şaşardı hâlimize,
Kolay çare buluruz doğrusu derdimize,
Pahalılık günbe gün biniyor belimize,
Nasıl yüzünüz olur bilmem, istemeğe zam!...

Fakir şikâyetçidir zam politikasından,
Bıktık artık tedbirin böyle antikasından!..
Bahardaki her resmî söylevin arkasından,
Çiçek açtı çayırda, gelsin kelebeğe zam!...

Siyami ÖZEL

İlmi değişme

Dil-Tarih Fakültesi Profesörler Kurulunda, iki profesör sille tokat birbirine girmiş!

Haydi hayırlısı... Demek bilim adamlarımız da son yılların modasına uyup, münakaşa tekniğini değiştirmiş!

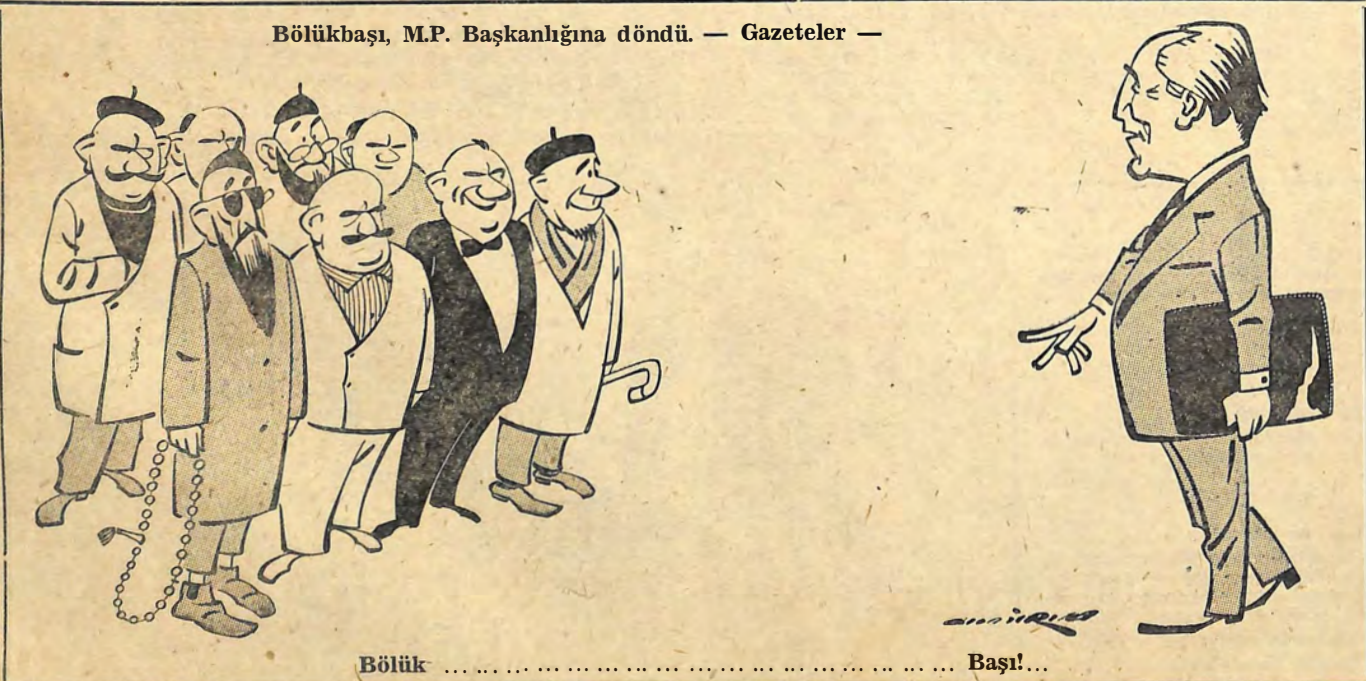
✱

Silindir gibi

Hoppalaaa... Gelin de gözlerimize, kulaklarınıza inanın bakalım: «Bütün sınavlar bir günde yapılacak ve 24 saat içinde şoför ehliyeti almalak!»

Tecrübeli şoförlerin yaptıkları kaza sayısına bakup, merak ediyorsunuz doğrusu... Acaba ikinci 24 saat başlarken, İstanbul'da kaç kişi canlı kalacak?

Bölükbaşı, M.P. Başkanlığına döndü. — Gazeteler —

Bölük Baş!...

— Boşuna yorulmayın, peşinden yayan gelenlere hiç yüz vermem!

Rüya

Karısından boşanmak için mahkemeye müracaat etmişti. Hâkim sordu:

- Neden ayrılmak istiyorsun karından?
- Adam, ezile büzüle cevap verdi:
- Çok huysuz, ikide bir bana el kaldırıyor...
- Yalnız bu kâfi değil, bununla ilgili bir olayı anlatmanız lâzım...
- Anlatayım efendim, evvelki gece rüyada totoda 13'ü tutturduğumu ve bir milyon frank kazandığımı gördüm. Sabahleyin bunu karıma anlatınca üzerime yürüdü ve saçlarımdan tutup, uyanmadan önce parayı niye bankaya yatırmadım diye döğmeğe başladı!

Çilek

Çiftçinin biri sırtında bir gübre çuvalı taşıyarak tınarhanenin önünden geçiyordu. Delilerden biri adama takıldı:

- Nedir sırtındaki?
- Gübre.
- Ne yapacaksın gübreyi?
- Çileklerime koyacağım.
- Deli içini çekti:
- Biz çileği kaymakla yeriz, gene de adımız deliye çıkmıştır.

Neresi?

Hoca vaaz veriyordu:

- Ey müslümanlar bir yer vardır ki, zengin, fakir, genç, ihtiyar, gamlı, kederli giren şen ve bahtiyar çıkar, ne-residir orası bilin bakalım?
- Bektaşî arka sıralardan seslenir:
- Bilirim hoca efendi, meyhane!..

— Biliyor musun, seni her g
— Tabii, günler gittikçe uzu

Ezber ettim yetmiş türlü ilimi,
Mürşidim yok, kimse bilmez yolumu!
Dostlarıma arzedeğim hâlimi:
Her meslekte bir hünerim var benim...

Kolcu oldum nice çamlar devirdim!
Karnım doyar, ahçılığı severdim.
Fakültede onbeş sene ders gördüm:
Partilerden sicilimi sor benim...

Artistlikte beğenmedim şöhreti,
Bir'bar açtım yenemedim şehveti!
Memurlukta çok az gördüm rüşveti:
Askerliğim her meslekten zor benim...

Kalfa iken oldum terzi damadı,
Yırtığımı anam, bacım yamadı!
Senatoya temelliler komadı:
Zengin oldum, gökten yağan kar benim...

İlk ünvanım gecekondu mimarı,
Seyis oldum bilemedim tımarı.
Avrupa'da tahsil ettim kumarı:
Ocağıma incir dikti zar benim...

MESL
RE
GE

Şevke

— Haydi gel şu çıplak bayanları giydirelim de fakir

daha fazla seviyorum...

KLER
mi
ti

ULUT

Pilot oldum bomba attım dünyaya,
Avcı oldum, saçma serptim havaya!
Avukatken gırdım türlü dāvāya:
Defterime işlenmedi kâr benim...

Siyasette kazık attım millete,
Doktor iken düştüm türlü illete.
Ahlâkçıydım, teşvik ettim zillete:
Yakınıma hiç uğramaz âr benim...

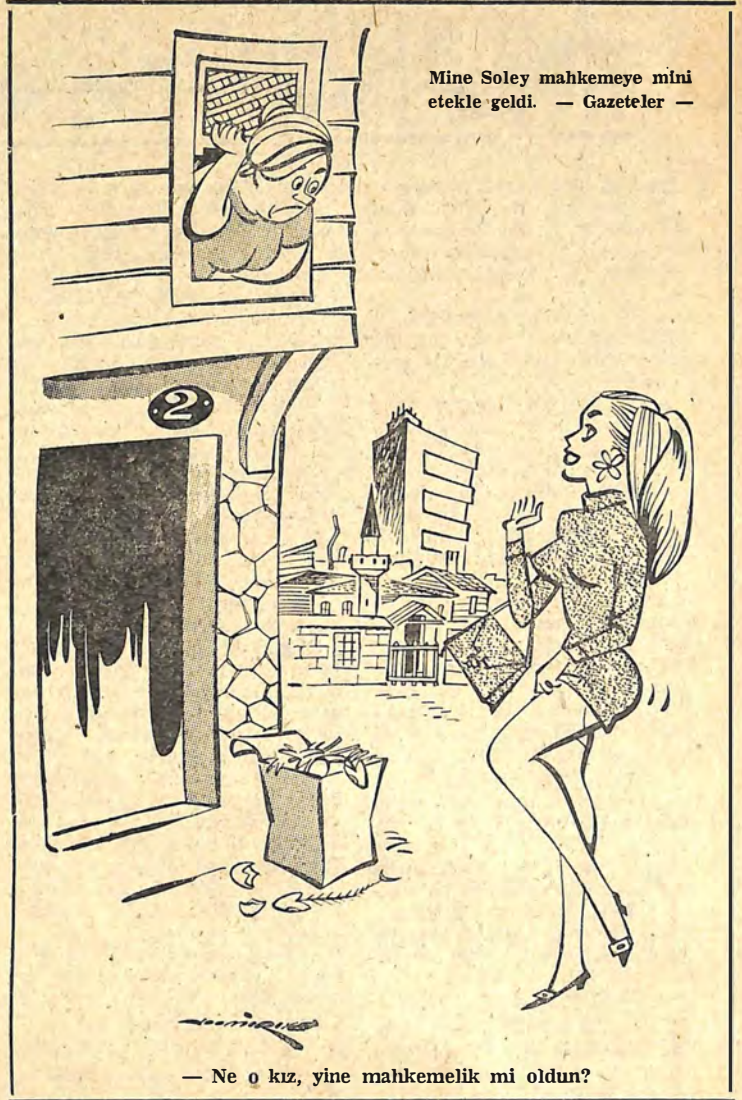
Şoför oldum ehliyete para yok,
Kasap ile berberlikte sıra yok,
Bakkal oldum teraziyle, dara yok:
Servetimi yedi ceddım yer benim...

Kaptan iken nice gemi batırdım,
Otel açtım, hırsızları yatırdım,
Çiftçi oldum öküzleri yitirdim:
On senedir tarlam durur bor benim...

Bulut der ki: Bitmez meslek sayımı,
Polis iken tokatladım dayımı!
Mebus oldum, viran ettim köyümü:
Şairlikte hünerimi gör benim...

ne kadar yardımsever olduğumuzu görsün!..

Mine Soley mahkemeye mini etekle geldi. — Gazeteler —

— Ne o kız, yine mahkemelik mi oldun?

Skandal

Nişan töreninde, kızın annesi müstakbel damadın yanına yaklaşır:

— Bay Cengiz, kızım Mine çok zarif, çok çekici değil mi?

Damat, tasdik eder:

— Tabii... Düşünün onu ilk defa böyle giyinik görüyorum.

Dâvetliler şaşkın şaşkın birbirlerinin yüzlerine bakarlar.

Genç kız, salona hâkim olan garip sessizliği bozar:

— Ben de Cengiz'i hep ayakta görürdüm.

Kaynana, kızına ve damadına tuhaf tuhaf bakan dâvetlilere gülümseyerek:

— Size söylemeyi unuttum, kızım Mine hemşiredir, damatla hastanede tanıştı!..

Kibarlık

Tanınmış bir yazar, genç görünmek sevdasında olan yaşlı bir kadını baloda dansa kaldırı, kadın gayet memnun bir halde:

— Benim gibi kıymetsiz bir kadına gösterdiğiniz bu iltifatı asla unutmiyacağım, siz sade meşhur bir yazar değil, aynı zamanda da pek kibar bir zâsiniz, der.

Büyük yazar, karşılığı yapıştir:

— Malûm ya sayın bayan. Bu gece yardım sevenler balosundayız.

Berberde

Tüccardan biri, kâtibinin masası başında bulunmadığını görür, kâtip yarım saat sonra geldiği zaman sorar:

— Nerede idiniz?

— Saçımı kestirmeğe gitmiştim.

— İş saatinde saç kestirilir mi hiç?

— Neden kestirilmesin? İş saatlerinde uzamıyor mu?

Ne Yap Biliyor musun?

**VEDAT
SAYGEL**

BEN, olur olmaz insanı, gar-
şına alıp da konuşmam
gardaş. Emme velâkin bak-
tını sessizsin, baktım çaresizsin
de marhamat damarlarım gabar-
dı.

— Bi babalıkta bulunayım, bi
vatan evlâdına yolunu gorsete-
yim, didim. Yamanacak bi gapı
arıyon.

— Ne iş olsa yaparım, yeter
ki sor-ın param çıksın, diyon.

İş l. imak kolay gardaş. A-
dam ölmek zor! Melmekette iş
gıyamat gibi. Aha şu gartvizitam-
la hangi bi gapıyı çalsın, gapa-
nın elinde galırsın. Emme çok
çok da ya bi tüğkâna dezgâhtar
olacağsın, ya bi deyreye me-
mur... Daş çatlasa, ayda eline ge-
cek 4-5 yüz gayme. De ba-
kam, ne yaparsın bu parayla?...
Kirana mı virirsin, garnını mı
doyurursun? İster istemez ça-
caksın değil mi? Bak bu olmaz
işte... Bu yollara saptın mı, iki
yakan bi araya gelmez!

— Bu devirde bi insanın zen-
gin olması için, ahlâkı vicdanı u-
nutması şart, diyenler haltetmiş-
ler.

Önce doğruluktan ayrılmıya-
caksın, sonra aklını kullanacak-
sın gardaş. İyi gulun, doğru gu-
lun yardımcısı Allah'tır. Umudu-
nu gırmayacaksın. Yeter ki Al-
lah:

— Yörü ey ya gulum, desin.

Çulsuz potursuz dolaşırken,
milyonlarla oynamaya başlarsın
da, bu işin nasıl olduğuna gen-
din de şaşarsın!

Yoo, estafurullah estafurullah.
Bilirim böyle zamanlarında ada-
ma aş yerine bol bol akıl verir-
ler. Dinleme kimseyi. Benim de-
diklerine bak. Ne yap biliyor
musun? Sizin oraların hamur iş-
leri menşurdur. Öyle pek büyük
sermaye de istemez. Aç bi gözle-
meci dükkânı, koy içine bi ocak-
la iki masa, parayı gör!

İstanbul'a ilk geldiğimde, ben
de senin gibiydim. Cebimde do-
pu dopu bi mecidiye para vardı.
Ev desen, ev yok. Aş desen, aş
yok. Bütün gün şehrin orasında
burasında dolanıp duruyorum.
Sonunda:

— Galk oğul, dedim gendü gen-

düme, dolanmakla garın doymaz,
çık şöyle hâli vakti yerinde hem-
şehrileri bi dolaş, el etek ol, borç
bi kaç gurusu temin edip, biraz
sermaye yap.

Bizim melmeketliler birbiri-
rine pek düşkünlüdürler. Duydum
ki, benden önce gelenlerin her
biri bi baltaya sap olmuş. Cü-
cüklerin Hasan dediğimiz biri:

— Şincik sana para versem,
yer tüketirsin, dedi. İyisi mi ne
yap biliyor musun?...

Dedim ya, insana böyle günle-
rinde aş yerine bol bol akıl ve-
rirler. Bunu bildiğimden:

— Akıl vereceksen sende gal-
sın, dedim. Allahaşkına bi tek
lâf söyleme!

— Yok, dedi, akıl değil, bi ad-
res vereceğim.

Bi gart duduşturdu elime. Bak-
tım, adres yabancı değil. İsme
baktım, isim yabancı değil. Sora
sora bulup gapısına dayandım ki
ne goreyim, garşımdaki bizim
şığırtmaç Ömer değil mi?

— Len şığırtmaç bu ne fiyaka
böyle, diyecek oldum, çevremde-
kiler dirsekletiler.

Danımadı beni. Oğlanda ense
gulak değişmiş, oturduğu yerde
gobek çeneye değişmiş. Zar zor da-
nıttım kendümü. Lâfım bitince
bizim şığırtmaç:

— Eee?... diye bi böğürüş bö-
ğürdü, muhtarın sarı malağı a-
nasını arıyor sandım!

Sorusunu tekrarladı:

— Eee?... Ne istiyon?

— Heç, dedim, gayrı sağlığını-
zı istiyom.

Gene de anlayışlı oğlanmış:

— Hadi hadi, dedi, başgasının
sağlığını istemek için insan evi-
ni köyünü depip, gurbetlere dü-
şer mi? Essah istediğin neyse
söyle ki, icabına bakak.

Gonuşmasından cesaretlendim
ya, oturup derdimi bir bir anlat-
tım. Şığırtmacın sıra sıra apart-
manları, kasa kasa paraları ol-
duğunu daha adresini bulmadan
öğrendiğimden, garanti elini şin-
cik cebine atar:

— Al şu bi kaç binliği gendü-
ne sermaye et, derdi. Sonra pa-
çanı gurtardın mı gurtardın, ba-
na olan borcunu yavaş yavaş ö-
dersin.

Ben böyle düşünüp dururken,
şığırtmaç:

— Çok üzüldüm, dedi. Essah-
tan ağlanacak durumun varmış.
Allah yardımcın olsun!

Ülen oğlum, Allah yardımcı ol-
maya olsun emme, dert yandı-
ğım sensin, ne diye başgalarına
havale ediyorsun?

— Elbette bi çaresine bakaca-
ğız, dedi şığırtmaç. Hemşeri
hemşeriye yardım etmezse, kim
dutar elimizden? Şincik sen ne
yap biliyor musun?

— Emret gardaşım, emret ya-
pam.

— Soni yıllarda para getiren iki
iş var bu şehirde. Biri arsa al-
ım satımı, biri de Tasarruf Bo-
nosu ticareti...

Sermayesiz adama, şığırtmacın
teklif ettiği işe bak hele. Dilim
dutuldu zaar. Susmuşum. Be-
nim susuşumu, işi gabul ettiği-
me yoran şığırtmaç da ha bre
anlatıyor.

— Şehir içinden üç dört seb-
ze bahçesi alıp, bi iki yıl beklet-
sen elinde, iki yıl sonra milyo-
ner olursun, dediğini hayâl me-
yal hatırlıyorum.

Sonunda:

— Hadi, dedi, benim evi öğ-
rendin işte... Git, çalış çabala,
sonucu gene bana bildir.

Ülen şığırtmaç evin depene yı-
kılın e mi? Ben senden yardım
almaya mı geldim, yoksa öğüt al-
maya mı?

Ardıma baka baka çıktım ev-
den. Gayrı garamımı vermiştim.
Bu şehirde parasız yaşamamın
mümkünü yoktu!

— Öl len, dedim içimden, at
gendünü şu giyidan, gurtlu!

Ticaretle intihar arasında bo-
calarken yanıma sokulup, derdi-
mi dinleyen biri:

— İkisinde de iş yok düşün-
düklerinin, dedi.

— Peki, nedeyim?

— Ne yap biliyor musun? İt-
halât lisansı topla.

Gafamın uğultusu, midemin
gurultusunu bastırıyordu:

— Lisans doplayacağıma, ister-
sen doğrudan doğruya bi fabri-
ka gurayım, dedim.

— Yok, dedi, doplamakta da-
ha tatlı kâr vardır. Al sırtına bi
küfe, eline geçeni dopla.

Meğer adam eskiciymiş. Ara-
mızda bi anlaşma yaptık, o gün
bugün Allaha bin şükür geçinip
gidiyoruz.

Gelelim sana: Durumun kötü.
Şincik sana para verseeem, yer
tüketirsin. Bi baltaya sap olduk-
tan sonra gelip bana müjdele-
men için gartvizitamı verseeem.
belki yitirirsin. En iyisi ne yap
biliyor musun? Bi zaman dinlen
gardaş. Hele şöyle bi aklın gafa-
na gelsin. Yalnız doğruluktan ayrı-
ılma. Bak bugün melmekette iş
sahaları açık şükür. Git bi gece-
göndü mahallesine, bi senede bi
kaç milyonun sahibi ol. Yoo yoo
sakın zenginlere sokulma. Tok
satıcılardan kaçın gardaş. Fuka-
ralara sokul. As bi köşe başına
«Eski yeni her şey alınır» diye bi
tabelâ, başı sıkışanın elindeki
bin liralık malı, üç gurusu alı-
ver!

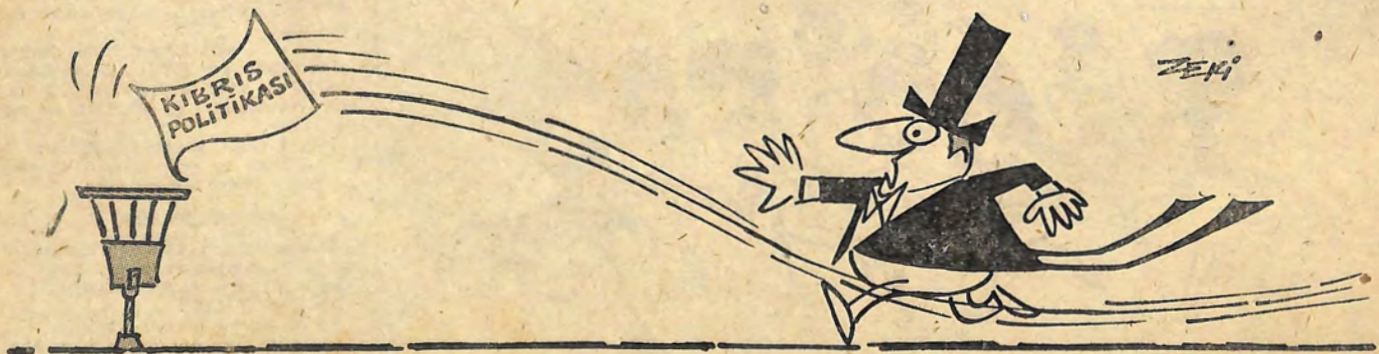
Dedik ya, önce doğruluktan ayrı-
lmayacaksın. Bak biz öyle yap-
tık. Şincik irahmatlı oldu ya, be-
ni gendüne ortak eden zat da
çok marhamatlı bir herüfdü doğ-
rusu. Dükkân dediği yere gittik.
Gittik ya, ortada bi kaç parça
demirden başga bi şey yok.

— Sen görünenlere bakma,
dedi. Goze bi şey görünmez em-
me, panga gibi çalışır bu dükkân.
Yalnız müşteri kaçırmama-
ya bak. Ne gelirse al, sat. Diye-
lim, bi dakım elbise getirdi biri,
etse etse en az yüz lira eder. Çe-
kinme ver yirmi lira! Mühtaçsa
on liraya da verir. Emme müh-
taç değilse, yüzelli gayimeye de
vermez. At ayak ayak üstüne,
tüttür çubuğunu!

Efendim? Haaa, gendü mese-
lenin ne olacağını soruyorsun...
Sen gozemeci dükkânı açmaya
boş ver gardaş. Zatan paran pu-
lun, hattâ akşama yiyecek somu-
nun bile yok. İnsanlar haindir.
Aş istersin, akıl verirler. Kimse-
ye bakma. En iyisi ne yap bili-
yor musun?...

Vedat SAYGEL

Hükümetin Kıbrıs politikası beğenilmiyor. — Gazeteler —

«Bir rüzgâr esti...»

Biraz tuz..

YUSUF Ziya Ortaç'ın vefatı hepimize şok oldu. Onunla ölümünden birkaç gün önce Şale Köşkündeki bir resepsiyonda beraberdik. Kendisiyle aşağıda anlatacağım görüşmemizden sonra karşılaşmadık ama küçüklüğünden beri tanıdığım Ortaç'ın renkli hâtıralarını unutmama imkân yok.

Akbaba'ya yazı yazmağa başladığım zaman Yusuf Ziya bey bana, «Kızım, sen müsaade edersen, yazılarına biraz tuz, biber ekebilir miyim?» diye sormuştu. «Hay hay» deyince de bol bol tuz biber ekmeğe başlamıştı. Bir gün dostlardan ikisinin ayağının çatladığını yazmıştım. Ortaç «Kafaları da çatladı her halde» şeklinde bir tuz ekmişti. Ben hemen telefona sarıldım, «Aman, beyefendiciğim, dostlar sabahtan beri telefon ediyor ve bizim kafamızın çatlak olduğunu senden öğreniyoruz» diye târizde buluyorlar. Allah aşkına vazgeçin bu kadar fazla tuz biberden» demiştim.

O da gevrek bir kakhaha atmış ve, «Gel, seninle bir anlaşma yapalım.» demişti, «Ben gelecek yazımda bir açıklama yapayım, Leylâ yazısının tadını veriyor, biberi eken benim, ona kızmayın diyeyim, oldu mu?»

Bu açıklamayı yapamadı; kaderin cilvesi müsaade etmedi. Ama Ortaç ustanın yazılarının tuzu da, biberi de, tatlılığı da uzun süre hepimizin aklında kalacak.

14 MART Tıp Bayramıydı. Tıbbiyeliler sabah, Fakültede bir tören tertipleddiler ama bir talebenin kürsüde konuşan bir arkadaşının başına kitap fırlatması pek tatsız oldu. Sonra gece Hilton'da bir balo veren Tıbbiyelilerin çoğu buradan da gayrimemnun ayrıldılar. Buna sebep de organizasyonun kötülüğüydü. Her yıl hocalarının talebeleriyle kaynaşmamasına üzülen Tıp Fakültesi öğretim üyelerinin hanımları bir araya gelerek buna bir çare aramışlar ve baloyu kendileri tertiplemeğe karar vermişlerdi. Fakat bu arada sadece talebelere satılmak üzere mühimce bir miktar bileti de onlara ayırmışlardı. Bu biletleri otuz beş lira mukabilinde satın alan talebelerin çoğu baloya erkenden ve kıyafet mecburiyetine aldırmadan gitmişler ve hocaları gelince yerlerini vermeğe yanaşmamışlardı. Buna çok içerleyen profesörlerin bazısı kapıdan dönmüş, bazısı da bir daha Tıp Bolusuna gelmeğe tövbe etmişti. Ayakta kalmasına rağmen duruma içerlediğini belli etmeyen Dekan Dr. Cihat Abaoğlu etrafına topladığı talebelerine şiirler, şarkılar söyletmiş ve onlara bol bol viski ikram etmişti.

AVRUPA'DA yapılan Milletlerarası Gelinlik Müsabakası'nda birinciliği kazanan gelinlik Lütüfiye Arıbal tarafından üç ayda hazırlanmış, Paris'e götürülmüştü. Oradaki müsabakada bu gelinliği bir Fran-

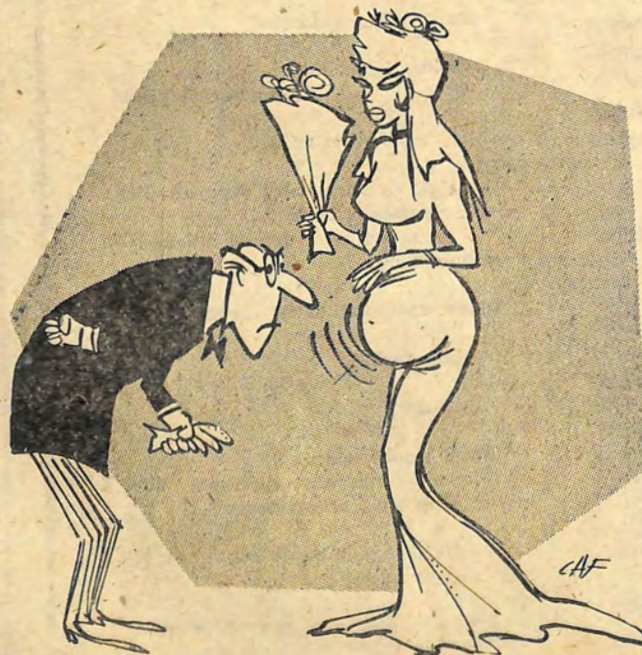

— Şimdi peşinizden gelebilirim, değil mi güzelim?

sızla evli olan genç bir Türk hanımı giymiş; televizyon, radyo programlarında yer almış ve basında kendisinden uzun uzun bahsettirmişti. O zamandan beri Lütüfiye Arıbal'ın ricasiyle bu gelinliği evinin en gizli köşesinde atom sırrı gibi saklayan Başkonsolosumuzun eşi Ferial Olgaçay yavaş yavaş bu elbiseden ayrılmıyacağını anladı. Eşi, Berduk Olgaçay'ın da hayranlığını kazanan gelinlik nihayet onun tarafından satın alınarak karısına hediye

edildi. Buraya kızkardeşi Füsün Zeren'in nişanında bulunmak üzere gelen Ferial Olgaçay gelinliği getirdi, üstüne göre yaptırttı ve on gün sonra Paris'e döndü. İlk işi üç etekten mühlhem bu nefis incili altın işlemeli elbiseyi giyecek olan Ferial Olgaçay, «Paris'te yaşayan her Türk'ün bence böyle bir elbisesi olmalı. Fransızlardan modayı biz kopye edeceğimize onlar bizim zevk ve havamız alsın.» diyor. Darısı diğer aklı hanımlarımızın başına.

Bir kadın taksitle üçüz doğurdu. — Gazeteler —

— Vay canına, bizimki de peşinciymiş!

Biraz biber

HİLTONDA da yılın en değişik kokteyli verildi: Mutfakta kokteyl! Bu fikir Hilton'un Yemek Kısmı Müdürü Nezih Ohri'nindi. Genç adamın birbirinden değişik buluşları vardır zaten. Mutfaktaki kokteylin esası da şuna dayanıyordu: Air France İstanbul'da bir Fransız Haftası düzenlemek istemişti. Bu yüzden yedi yüz kilo Fransız peyniri getirtti. Mantarı, sebzesi, jambonu da cabaydı. Bunları önce gazetecilere yedirtmek isteyen Nezih Ohri onları Hilton'un mutfagında verdiği kokteyle çağırdı. Hava Yollarının özel surette getirttiği Fransız ahçı da yemekleri gazetecilerin önünde yaptı ve onlara hemen orada ikram etti.

Deniz mahsullerinin büyük sükse yaptığı bu Fransız yemekli kokteylde uçak şirketinin müdürleri de gelenlere o gün için hazırlattıkları çakmakla armağan ettiler. Kokteylden sonra başlayan Fransız Yemekleri Haftası altı gün devam etti ve pek çok rağbet gördü.

Nezih Ohri'nin iki buluşu ise gurmelerin ayrıca göz zevkine hitap etti. Şadırvan'ın pistine gelen bir balonun havaya uçmasıyla içinden çıkan Fransız şantözünün şarkı söylemeğe başlaması bir oldu.

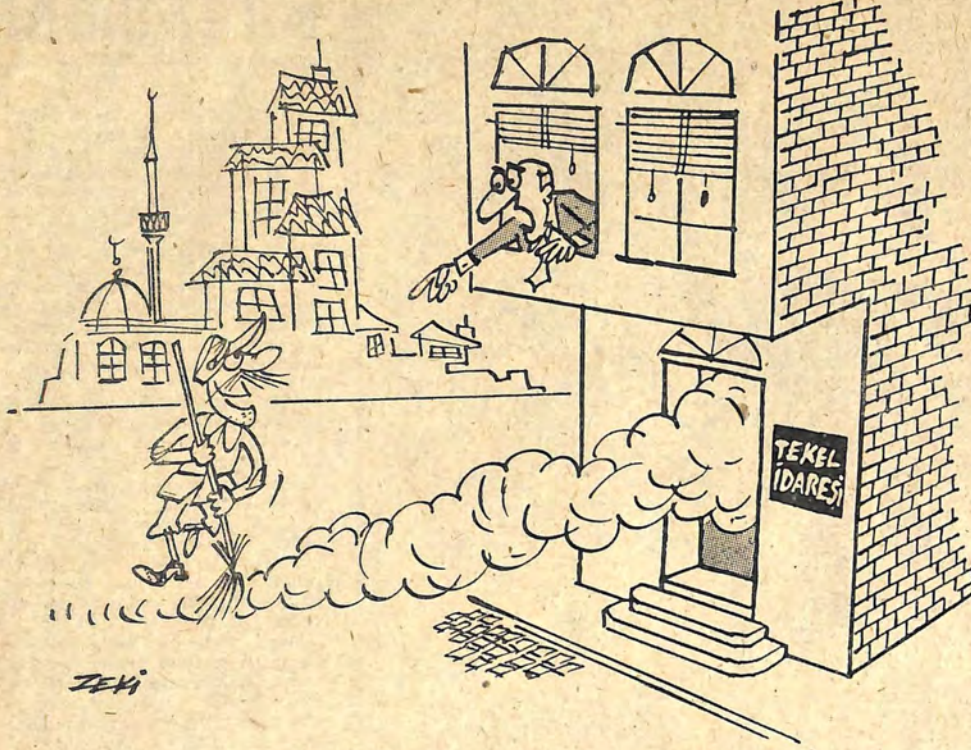
İkinci gösteri de bir Caravel uçağının piste gelip on dakika kıvrıla kıvrıla selâm vermesiydi: Mongolfie kardeşlerin ilk defa havaya uçurduğu balonla Caravel'in arasındaki tezadı gayet iyi aksettiren Nezih Ohri her halde bu buluşuyla otelin müdürleri tarafından terfiyi hak etti.

DÖRT yıldan beri İstanbul'da başkonsolosluk yapan Michael Warr Nicaragua'ya İngiliz Büyükelçisi olarak tayin edildi. Gitmeden önce Türk dostlarına verdiği iki yüz kişilik kokteyle Türkiye konuşurken gözyaşlarını tutamadı. İstanbul'daki bütün konsolosların birleşerek alıp hediye ettikleri nefis bir Kayseri halısını ömrünün en güzel armağanlarından biri olarak saklayacağını söyleyen Mr. Warr'un buradan ayrılırken duyduğu büyük üzüntüyü hafifletecek bir tek şey olabilir: Kendisine hükümetimiz tarafından gönderilecek kısa bir mektup. Hükümet izin verirse Warr ailesi Antalya'nın çok yakınında, hayran oldukları «Kas» muntkasında ufak bir araziye sahip olabilecek ve tekalüt olduktan sonra Türkiye'de yaşayabilecek.

CHP. 'nin Ortanın Solu balosu iyi olmadı. Bir defa partinin ileri gelenlerinden kimseler yoktu. Davetiyelere «kıyafet mecburiyeti» koyanlar neden sonra Ortanın Solu prensibine aykırı olur düşüncesiyle bu mecburiyeti ortadan kaldırmışlardı. Bu yüzden karnaval havası içinde geçen baloda alaturka şarkılarıyla ün yapan Tülin Korman'ın konseri, piyango vesaire lüzumsuz programlar baloya bir sünnet düğünü havası verdi. Vali Vefa Poyraz, İstanbul Ordu Kumandanı Selâmi Pekün ve eşleri baloya gece onikiden sonra gelip beş dakika kaldıklarından bütün «resmî» dans etme veya sohbet işi Belediye Reisi Haşim İşcan'a kaldı. Piste çıkar çıkmaz orkestra ağır bir tango çaldı ama enerji reis bunu protesto etti: Diskoteklerde jerkin almasını yaptığını bilmeyenlere epey takıldı.

Leylâ ERDURAN

13

— Kızma begüm, çaylık bu toz!

Büyük Yarışmamız Sonuçlanıyor

Önceki dört sayımızda dörderden 16 karikatür yayınladık.

Bu karikatürlerin çizerlerini belirten imzalarını ve lejantlarını yayınlamadık.

Bu sayımızda, yayınladığımız 16 karikatürün çizerleri olan 16 karikatürcünün adlarını ve 16 karikatürün anlamını belirten 16 lejantı bulacaksınız.

Yarışmaya katılmak isteyen sevgili okurlarımız, numaralandırarak yayınladığımız 16 karikatürün, bu sayımızda belirttiğimiz çizerlerden hangisine ait olduğunu ve hangi lejantlarla birleştirileceğini aşağıdaki adrese yazacaklardır:

AKBABA

Mizah Mecmuası, Yarışma Servisine,
Divanyolu, Klodfarer Caddesi
İSTANBUL

Yayınladığımız 16 karikatürün çizerleri şunlardır:

Ramiz, Cemal Nâdir, Necmi Rıza, Ali Ulvi, Turhan Selçuk, Semih Balcıoğlu, Nihar Tüblek, Altan Erbulak, Şadi Dingçağ, Yalçın Çetin, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Zeki Beyner, Yaşar Tonguç, Mehmet Polat, Burhan Solukçu.

Karikatürlerle ilgili lejantlar da şöyledir:

Turist — Müdür bey ne düşürdü?

Köy ağası.

— İçindekiler hep bildiğin şeyler...
— Desene, çamaşır sandığı değil de rey sandığı gibi bir şey bu?...

— Biz fakir insanlarız ahbap... Buna göre lâfı nereden bulup atacaksın?

«Benimle evlenir misiniz?»

— Anneee... Okulu kaybettim!

Efendim nerde...

Ben nerde...

Müzik ruhun gıdasıdır!

Batıda: Servet sahibi

Bizde: Servet sahibi

Bir ömür böyle geçti...

— Bak, önceden haber vereyim: Ben yemek pişirmesini bilmem...

— Aman çok iyi! Ben de bulaşık yıkamasını bilmem!

Kurban — Vah zavallı insanlar!...

Dinler Tarihi

İcrai sanat

Park kapılarında:

Kadın — Müsaade ederseniz biraz parka girip hava alalım baylar!...

— Haydi kaldır başını canım, bu kadar utangaç olma!

Cevapların gönderilme süresi 22 Nisan cumartesi gününe kadardır.

Kazananlara evvelki sayılarımızda bildirdiğimiz mükâfatlar verilecektir.

Reklâmınızı
Gazete ve dergilerle
Değerlendirin

BASIN İLÂN KURUMU

Yurt. içi ve
Yurt dışı
Reklâmlarınız için
hizmetinizdedir.

GENEL MÜDÜRLÜK :

Cağaloğlu, Türkocağı
Caddesi No. : 1
İstanbul.

Telefon : 27 66 00 - 27 66 01

Telgraf adresi :

BASINKURUMU

(Basın : 12841 — 54)

Milletler Gülüyor

Gençlik ilâcı

Seksenlik bir ihtiyar, gençleştirici ilaçlarıyla ün salmış bir doktora gitti. Bir hayli para ödedikten sonra günde birer tane yutabileceği beş hap aldı. Ama zavallı dalgın ihtiyar hapların beşini birden yuttu. Ertesi sabah bir türlü uyanmak istemiyordu. Bütün ev halkı başına toplanmış, onu uyandırmaya çalışıyorlardı. Nihayet gözlerini açtı ve sırtını yatağın öbür tarafına sertçe dönerek söylenmeğe başladı:

— İyi, iyi, anladım... Yeter artık... Kalkacağım. Ama bugün o kula gitmek istemiyorum, diye haykırdı.

Viski

Barda çok içen bir adam, garsonu çağırarak:

- Bir viski getiriniz, dedi.
- Olmaz! Zaten çok fazla içtiniz, sarhoşsunuz! Alkol her se ne elli bin Fransız öldürüyor!
- Boşver!... Ben Belçikalıyım!

Golf

İki İngiliz golf oynuyorlardı. Oyuncuların biri:

- Bugünkü kadar kötü oynadığımı hatırlamıyorum, dedi.
- Arkadaşı:
- Oh, ben se ilk defa oynuyorsunuz sanmıştım!

— Tarağı her halde bu tarafta kaybettim!

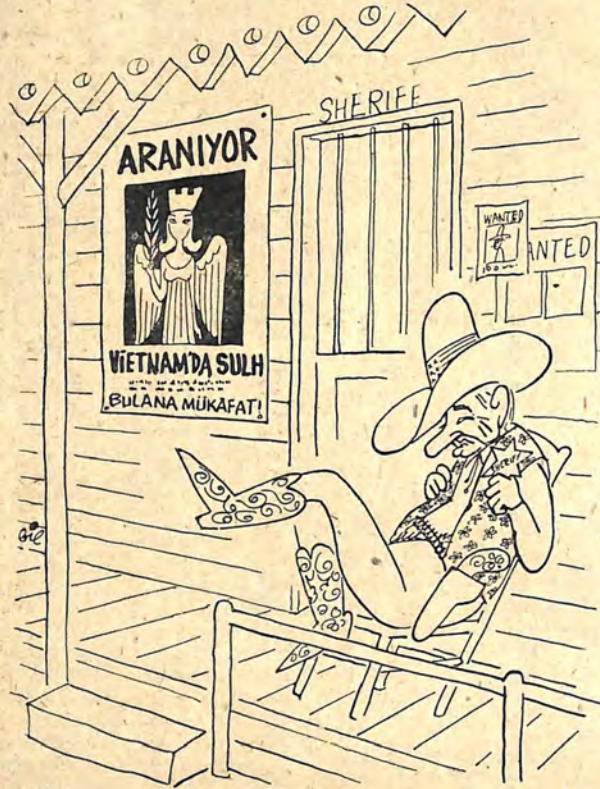
Babasının oğlu

Küçük Jean arkadaşlarıyla top oynamaya gitmişti. Eve döndüğünde:

- Anneciğim, dedi. Bir gün Maria teyzeye, gözlerimin ve burnumun babamınkilerine benzediğini söylemiştin, sahi mi?
- Evet...
- Yaramaz Jean ağzını açtı:
- Bak anneciğim, şimdi de dişlerim tıpkı büyük babamınkine benziyor!

İspanya

- Söyle Tom! dedi öğretmen, 17. yüzyılda İspanya kaç harbe girdi?
- Yedi!
- Say bakalım!
- Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi!

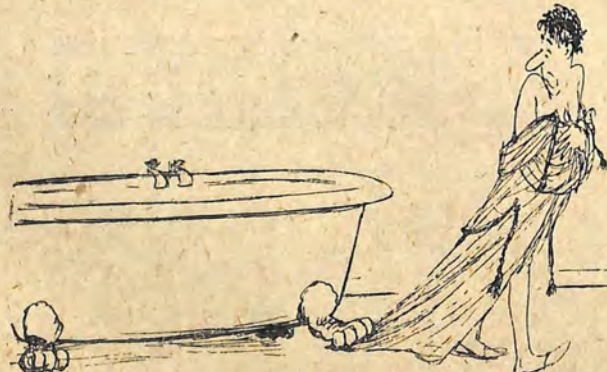
Şark cephesinde yeni bir şey yok!

Tembellik

Bir dağ evinde bir baba ile yirmi yaşlarındaki oğlu, ocak başında oturmuş, pipolarını tütürmekten başka bir iş yapmıyorlardı.

Bir aralık baba, oğluna:

- Aldo, dedi. Dışarıya çık da bak, yağmur yağıyor mu?
- Delikanlı, istifini bozmadı:
- Aman babacığım şimdi sırası mı?... Çok meraklı isen köpeğe seslen, içeriye girdiği zaman bak: Üstü ıslanmışsa yağmur yağıyor demektir!

Yazısız

Alışıklık

Yeni evlenmişlerdi. Genç kadın beyinsizin biriydi. Kocası da ondan aşağı kalmıyordu. Bir öğleden sonra yatak odalarında sevişirken kapı sert darbelerle vuruldu.

Kadın:

- Eyvah! Gelen muhakkak kocamdır! diye inledi.
- Kocası da aynı dalgınlıkla cevap verdi:
- Gördün mü? Keşke otele gitseydik! Daha iyi olurdu!...

Tiyatroda..

Öndeki koltukta başına koca bir şapka giyen bir kadın oturmuştu. Arkasında oturan adam da sahneyi göremiyordu. Kadına şapkasını çıkarmasını rica etti.

- Böyle bir şey yapamam müsyö.
- Fakat madam, diye adam ısrar etti, bu koltuğa onbeş frank verdim, oyunu görmek istiyorum.
- Eğer göremiyorsanız yerinizi değiştiriniz. Ben de şapkama yüz frank verdim ve onu göstermek istiyorum.

Yazısız

Miyopluk

- Bak hele! Gözlük takmaya mı başladım?
- Evet. Miyoplüğüm yüzünden son defa başıma kötü bir hal geldi.
- Güzel bir kadınla mı ilgili?
- Hemen hemen! Onu güzel zannederek kafeslemek için evli olmadığuma yemin ettim.
- Sonra?...
- Sonra? Bu sözleri söylediğim kadın meğer karım değil miymiş!..

Benzetiş

- Güzel Martine erkek arkadaşı na:
- Size her bakışta ünlü bir İngiliz bilginini hatırlıyorum, dedi.
- Beni şmartıyorsunuz Martine. Kimi hatırlıyorsunuz?
- Darwin'i!

it Adası

— 13 —

— Ne yapardın? dedim.
— N'apacaktım, ben de seni bir güzel döverdim.

Ağızından çıkıverdi:

— Onun için herif bırakmış da kaçmış. Kimbilir neler ediyordun herife?

— Ooşt!... Tapası sıkmadı, tapası... Zor geldi ona avrat garni do-
yurmak.

Ağızına attığı lokmaya baktım. Bir yumruk büyüklüğündeydi.

— Şu attığın lokmaya bak, kolay mı seni doyumak? dedim.

— Çal keseni yokla, var mı bi gurusun içinde. Yiyorsam alnımın terini yiyorum.

Olaylar canımı sıkıyordu. Ne vardı sanki şimdi de Necmiye'yle da-
laşacak. Abdurrahman'ın dediği doğ-
ruydu. Ben bu kafayla ne kız tav-
layabilirdim, ne de kadın.

Necmiye güldü:

— Açsan gel, dedi.

— Tokum...

— Lokmama dik dik bakışından belli.

— Kim senin lokmana bakmış?...
— Hadi hadi çaylak, sıyr şü pi-
lâvı.

Aklıma Abdurrahman'ın sözü gel-
di:

«Kadınlara karşı sert ol»

Sert olmuştum da ne kazanmış-
tım? Dışarda birinin kalbini kırmış,
ikincisini de kırmak üzereydim.

— Soğan var mı? diye sordum.

— Olacaktı bi dene...

Soğana bir yumruk çekti. Ortası,
çuvalardan yana fırladı...

— Aboooov, cücüğe bak hele cü-
cüğe!...

Soğanın ortasını yerden aldı, işli-
ğine sildikten sonra:

— Dur, bi de su getireyim sana,
dedi.

Ayağa kalkarken, iri göğüslerinin
birbirine arsızca sürtünmesi içimi
gıcıklaştı. Testiden su doldurur-
ken, iri kalçalarını hayran hayran
seyrettim.

— Gan gibi ılık su... Abdurrah-
man getti mi?

— Bilmem, dedim.

— Geder o şind!... Belki de getti.

Değirmenin kapısından baktı, bir
şeyler söyledi... Değirmenin gül-
tüsünden ne dediğini anlayamamış-
tım. Bağırarak:

— Anlamadım, dedim.

— Abdurrahman getmiş dlyom.

— Gitmişse gitmiş bana nesi?

Galiba Abdurrahman'dan çekini-
yordu. Yanıma oturdu:

— Sen buğday mı getirdin? diye
sordu.

— Heye...

— Girdi mi tekneye?

— Alçama doğru...

— İstersen sıramı sana verilym.

— İstemez!...

Gözlerimin içine bakıyordu. Gül-
düm:

— Sen niye geldin? diye sor-
dum.

— Bakalım ne diyecekti?

— Bulgur için...

Tekrar güldüm.

— Niye güldün lan? dedi.

— Sana ne?

— Sen niye geldin?

— Bulgur için.

— Oğlan gardaşın niye getirme-
di?

— Getirme sırası bendeydi...

— Haa, o zaman başka...

Durdu. Muzip muzip güldükten
sonra:

— Gız yüz vermedi değil mi? de-
di.

— Sana nesi kızdın?

— Hadi oradan... Sana nesiymiş..
Seviyon mu o gızı?

— Ne sevmesi?

— Avrat etmek için ulan işte. An-
lamamazlıktan gelme.

— Konuşmadık bile.

— Vurdun gıza.

— Köpek dedi bana.

— Köpek gibi havladın zaar...

— İnsan gibi söyledik.

— Konuşturayım mı seni?

— Kiminle?

— Cennet'le.

— Nasıl?

— Ne nasılı? Sen daha küüksün
oğlum. Her şey, yoluynan yordamı-
nan olur. Yoluunu yap, turnayı kap!..
Kaptıktan sonra dövecen. Sen döv-
dükçe o istahlanacak, o istahlandık-
ça sen dövecen. Amma ilk baştan
olursa, böyle bok gibi galın köşe-
de...

İtiraf ettim:

— Hocadan gözümüzü açamadık
ki...

— Köyde bu kadar avrat varken
ha!...

— Avratlardan bana ne?

— Ulan avrat mısın sen yoğsa?

Utandım. Gülmeye çalıştım. O da
güldü. Etli dudaklarının arasındaki
dişleri, iki sıra sadefti sanki...

— Dişlerin çok beyaz, dedim.

— Etme çekmiş...

Sahandaki son lokmayı da sıyr-
dıktan sonra, sofrayı toplamağa
başladım.

— Erkek gımsı sofa toplamaz,
dedi.

Çömeldi, sofrayı toplamağa baş-
ladı...

— Anlaşıldı, sen çok acemisin.

Haydi, şu değirmenin arkasını do-
lan, çınarı geçince ilerde suyun çık-
tığı oyuk var. Biliyon mu orayı?

— Biliyorum.

— Eyî, onun içine gir bekle. Cen-
net'i sana göndereyim, gonuşun. A-
ma gızı dögmek yok ha! Önceleri
tatlılıknan, anladın mı?

Cennet'e kızgınlığım bir anda yok
olup gitti.

— Sahiden yapar mısın bu iyiliği?
diye sordum.

— Niye yapmayım lan? Eyilik gal-
madı mı memlekette?

Ağızımı, soğan kokmasının diye bir
tas suyla çalkaladım. Değirmenin
kapısında Köse'yle karşılaştık.

— Nereye? diye sordu.

— Canım sıkıldı, dolaşacam, de-
dim.

— Sıkı can nerde çıkar biliyon
mu? Avratların goynunda...

— Buğdaya bakarak ol...

— Ulan amma vurmuşsun be gı-
za. Akşam babasına söylerse, deli
ırıza dellendir vallaha. Getmeden, gı-
zın gönlünü al!

— Alırım, alırım...

Kaynağa doğru yürümeğe başla-
dım. Suyun başına yaklaştıkça, içim-
deki korku büyüyordu. Ne diyecek-
tim Cennet'e? Önce elini mi tutma-
lıydım, yoksa saçını mı? Dizine ya-
pışsam, ne derdi acaba? Ah ah, ni-
çin bir kerelik ilgilenmemiştim bu
karı kız dalgasıyla. Ulan Arap I-
mam, hadis, tevhit, kur'an derken
bir keresinde de ne olur kadın de-
seydin. Kıyamet mi kopardı a he-
rif? İçimden küfretmek geldi, ama
etmedim.

Kaynağın olduğu yer hayli serin-
di, hattâ soğuktu. Eğildim; yüzümü
yıkadım. Aklıma, birdenbire kızın
kabul etmeyeceği fikri geldi. O za-
man, burada saatlerce ümitle yanıp
tutuşacaktım.

Daha çok şeyler düşündüm. Cen-
net:

— Yüzüme vurdu, gitmem ben, o
beni orada öldürür, gibi sözler edi-
yordum.

Sarı Necmiye, yalvarıyor, yalvarı-
yor, bir türlü razı edemiyordu... Sa-
hi, Sarı Necmiye'ye de ne olmuş-
tu? Ona nesiydi benim karı kız dal-

gası? Niçin böyle bir iyilikte bu-
lunmak istemişti? Her şey bir ya-
na, Abdurrahman talihli çocuğu.
Böyle bir kadını yatırıyordu. Kuru
Yunus az mı dolanmıştı Necmiye'n-
in ardında. Ama kadın yüz verme-
mişti bu adama. Hattâ bir keresin-
de, evinin önünde Yunus'u bir gü-
zel dövmüştü. Gerçi Yunus onu iki
tekmeye yere yıkardı ama, ümit,
yıkırmamıştı işte...

Çallların arasında ayak sesleri
duydum. Heyecandan olacak, başı-
mı üç kez soğuk suya daldırıp dal-
dırıp çıkardım. Gelen Necmiye'ydî.

— Razi olmadı mı? diye sordum.

— Olmadı, ama olacak.

— O da ne demek?

— Haftaya diyor.

— Yere girsün onun haftası. Biz
yanıp tutuştuktan sonra...

Geldi, karşıma oturdu.

— Aldırma, dedi.

— Aldırıyorum.

Suya elini daldırdı:

— Aboooov, buz gibi!...

— Ben gidiyorum.

Elimden tuttu:

— Dur, dedi. Bi yüzümü yıkayım
da beraber gidek.

Başörtüsünü çıkarıp taşların üze-
rine koydu. Örtüsüz, daha bir güzel-
di Sarı Necmiye... Uzun saçları, bir
altın köpüğü gibi dökülüyordu omuz
başlarına. Avucuna aldığı suyu, ön-
ce yüzüne çarpıyor, sonra soğuk el-
leriyle, gerdanını ıslatmağa, serin-
letmeğe çalışıyordu.

— Gel, sen de yıka, dedi.

— Ben, yıkadım, dedim.

— Hatırım için...

Ne hatırı olurdu Sarı Necmiye'nin
benim yanımda? Olsa olsa, biraz
önce ikrâm ettiği iki lokma bulgur
pilâvının hatırı vardı, o olurdu. Ol-
duğum yerde suya eğildim, iki avuç
çarpıtm yüzüme.

— Çok soğuk değil mi?

— Heye, dedim.

— İçim yaniyor.

— Öyleyse içini de yıka.

— İçimden geçmiyor değil, ama
bi nâmahrem karşısında suya gir-
mek günah değil mi?

— Ben giderim, dedim.

— Ya başka biri gelirse?

— Kim gelir bu Allahın kovuğu-
na?

— Korkarım...

— Öyleyse yürü!...

— Canım yıkanmak istiyor.

— Yikan!

— Sen bakarsın.

— Bakmam.

— Bakarsın.

— Kur'an çarpsın bakmam.

— Soyunayım mı?

— Soyun!

Daha, bir saat önce bu kadını çı-
rılçıplak görmek için can atıyordum.
Şimdi niye böyle davranıyordum bil-
miyorum. Galiba, Sarı Necmiye o
zaman çok uzaklardaydı. Şimdi ise
burnumun dibinde, hem de çırlıçıp-
lak...

Korkarak başımı çevirdim. Beline
kadar suyun içindeydi. Üst tarafı i-
se, bir havuzun ortasına konmuş
Venüs heykeli gibi güzel ve çekici-
ydi.

(Devamı var)

* Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası *

SAHİBİ:

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fillen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı ay-
lığı 25 lira. Yabancı memleket-

lere yıllık 100, altı aylığı 50 lira.

Uçak masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ:

Divanyolu Klodfarer Caddesi,

No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul

Telefon: 22 18 11

*/

İLAN FİATİ: Kapak içi, san-

timi 25 lira, iç sayfalar 40

liradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasa-

sına uymayı taahhüt etmiştir.

Fiati: 100 kuruştur.

Adamımız CEYMİS BONT

16

ELLER YUKARI!

ÇİFTE KAFKA
TEK DÜŞÜNCE

ELLER
YUKA-
RI!

ROBOTU KENDİNE SİPER
EDEN DR NO, TETİĞİ ÇEK-
MESİNE RAĞMEN TABANCA
ATES ALMAZ. MERMİLER GARPİŞİR.

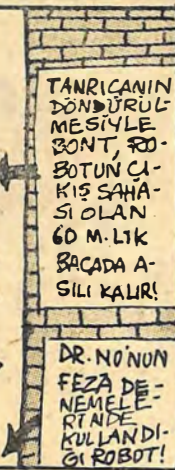
ASK TANRICASI
HIZLANDI. BONT'U
KİMSE KURTARAMAZ
ARTIK. Hİ, Hİ, Hİ...

BU SIRADA BONT'UN
KOLU, TANRICANIN
GÖBESİNDEKİ DÜĞ-
MEYE DEĞER, VE...

FÜZE ATEŞLENİR
ATESLENMEZ BONT'U
SALIVERİRİZ!

TANRICANIN
DÖNER A-
YAKLIĞI...

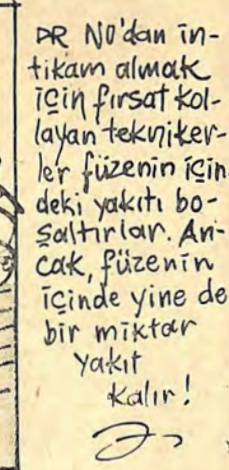

TANRICANIN
DÖNDÜRÜL-
MESİYLE
BONT, RO-
BOTUN ÇI-
KIS SAHA-
Sİ OLAN
60 M. LİK
BAÇADA A-
SILI KALIR!

DR. NO'NUN
FEZA DE-
NEMELE-
RİNDE
KULLANDI-
ĞI ROBOT!

BONT YUKARDA
SALLANIYOR! ŞU FÜ-
ZEYİ ROBOT'A İLİŞTİR-
DİKTEN SONRA HEMEN
ATEŞLEYİY!

DR NO'dan in-
tikam almak
için fırsat kol-
layan teknikler
füzenin için-
deki yakıtı bo-
saltırırlar. An-
cak, füzenin
içinde yine de
bir miktar
yakıt
kalır!

HERŞEY TA-
MAM MI?

DR NO'NUN
SESİ

BİR DAKKA-
YA KADAR
TAMAM!

YOLUN AÇIK
OLSUN BONT!

Mİ-MO-ZA'NIN DÜĞME-
YE BASMASI İLE, FÜZE A-
TEŞLENİR. ANCAK YAKI-
TIN AZLIĞI VE BONT'UN FRENLEME
HAREKETİ FÜZEYİ 59 M. DEN YUKARI ÇIKARMAZ

ROBOT GERİ
DÜŞERKEN
BONT DA KEN-
DİNDEN GEÇER.

AMAN BA-
YILIYORUM!

ROBOT BU KADAR
ÇABUK DÖNEMEZ!..
ELBET BUNDA BİR
İŞ VAR!

TAMAAAM... VER
ŞU MG SİLÂHINI DA
BİRAZ AVLANALIM!..

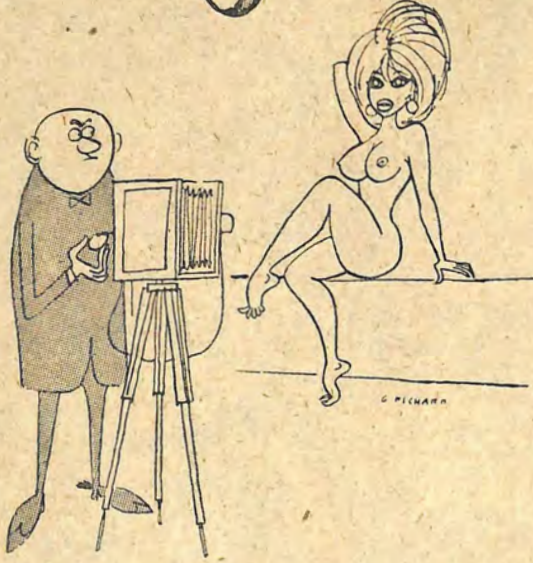
DR. NO'NUN OTOMA-
TİĞİ BONT'A KOY-
MAZ... BONT'UN A-
YAKKABILARI SAF
ÇELİK VE ZİRHİDİR!

KİM GİS'K-
LIYOR TABA-
NIMI BE?..

HAFTAYA:
DAM ÜSTÜNDE
KEDİLER...

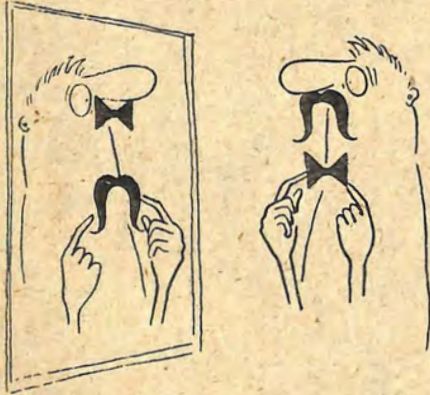
dünya karikatürleri

-ANLAMADIM, NÜFUS KÂĞIDI İÇİN Mİ ÇEKİLECEK ?

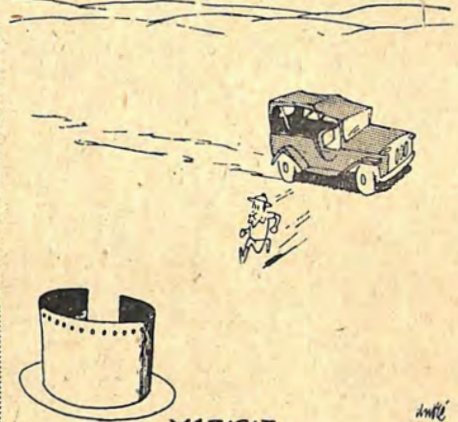
-AMAN YAVAS... KALPLERİNİ UYANDIRMAVALIM !

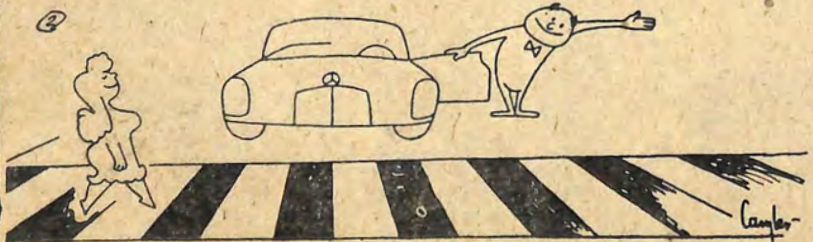
YAZISIZ

-DEVAM EDİN, DEVAM EDİN... BEN HOŞLANIRIM BÖYLE ŞEYLERDEN !

YAZISIZ

YAZISIZ

-ALCAK HERİF, BİLİYORDUM PARANI KADINLARA KAPTIRDIĞINI !..

AKBANK

1967 yılına

1 MİLYAR

Lirayı aşan mevduat ve
109 Şubesi ile girmiştir.

YILIN İLK ÇEKİLİŞİNDE

BİR DEFADA

MİLYON

LİRA

LÜKS APARTMAN DAİRELERİ
ÇOK ZENGİN
PARA İKRAMİYELERİ

Apartman daireleri, kaliteli malzeme
kullanılarak, en temiz işçilikle özel
surette inşa edilmiş kaloriferli parke
ve marley döşemeli tam konforlu
ideal birer aile yuvasıdır.

Paranıza güven, yuvanıza huzur

AKBANK

